

Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

МІСЦА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ТРАВЕНЬ • 2008 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 5/44 •

2 – 3 стор.

Державна нагорода для священика
Нова Провінційна управа сестер-
служебниць

4 – 5 стор.

Грузинський патріарх хоче бути
хресним батьком
Знайдено фрагменти Біблії VIII ст.

6 – 7 стор.

Яку Україну ми будемо?
Плач матері. Повчальна історія

8 – 9 стор.

10 – 11 стор.

12 стор.

Біблійна історія сотворення
Історія парохій Львівщини. Борщовичі

СВЯТИЙ ЮР СПРАВЛЯЄ ІЖЕНИНИ

Кількома рядками...

СВЯТКУВАННЯ 3-Ї РІЧНИЦІ ПОНТИФАКАТУ СВЯТИШОГО ОТЦЯ ВЕНЕДИКТА XVI

18 квітня у Брюсселі, в салі Мінерва королівських музеїв, відбувся прийом з нагоди третьої річниці понтифікату Святого Отця Венедикта XVI, організований Апостольським нунцієм у Бельгії архієпископом Карлом-Йозефом Раубером та Апостольським нунцієм при ЄС архієпископом Андре Дюпві. У прийомі, зокрема, взяли участь Примас Бельгії архієпископ Малін-Брюсселя Годфрід кардинал Даніельс, архієпископ Симеон (РПЦ), президент бельгійської єпископської Комісії «Pro Migrantis» єпископ Ян де Бі, інші представники католицького єпископату Бельгії, ректори семінарій та вищих навчальних духовних інститутів, представники Європарламенту, євроінституцій та бельгійського уряду, посли й інші чільні працівники дипломатичного корпусу, представники церковних та низки світських ЗМІ Бельгії, інші особи.

На запрошення Апостольських нунціїв у прийомі взяв участь також парох Брюсселя і Лювена УГКЦ ерм. Олег Зимак, ЧНІ. При нагоді український священник висловив вдячність архієпископові Карлу-Йозефу за розуміння та відповідного роду співучасті Апостольської нунціатури у молитовному вшануванні 75-ї річниці Голодомору – геноциду українців у катедральному соборі Брюсселя (21.11.2007) та в бельгійській національній базиліці (25.11.2007), організованому парафією Брюсселя УГКЦ при патронаті Посольства України у Бельгії і Місії України при ЄС. Отець-редемпторист, зокрема, повідомив Апостольського нунція про щогорічну організацію парафією Брюсселя УГКЦ 12 листопада 2008 року у Катедральному соборі свв. Михаїла і Гудулі міста Брюссель молитовних вшанувань жертв Голодомору українців, запросивши архієпископа Карла-Йозефа особисто взяти у цьому участь.

Секретаріат Душпастирства Брюсселя УГКЦ

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНОГО МОНУМЕНТА ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

22 квітня в м. Чорткові відбулося урочисте відкриття пам'ятного знака жертвам Чорнобильської катастрофи, яка забрала сотні тисяч життів і відгомін якої чути ще й до сьогодні. З ініціативи товариства Союзу Чорнобильців та за підтримки обласної й районної держадміністрації цей пам'ятний знак було зведено як місцеву пам'ятку міста та на вічну пам'ять про мужніх земляків, які пожертували своїм життям заради багатьох.

Відкрити цей пам'ятний монумент був запрошений голова обласної держадміністрації Юрій Чижмар. Серед присутніх були також голова районної ради Роман Чортківський, мер м. Чорткова Ігор Билиця, директор медичного коледжу Любомир Білик та інші. Після відкриття пам'ятного знака Апостольський адміністратор о. Дмитро Григорак, ЧСВВ, спільно з о. Миколою Малим, о. Григорієм Канаком та о. Михайлом Левковичем УАПЦ, разом з хором Чортківської дяківсько-катехитичної академії відслужили панахиду за душі жертв-героїв Чорнобильської катастрофи, а після посвятили пам'ятний монумент.

На завершення урочистостей було вручено грамоти та медалі ветеранам ліквідації Чорнобильської катастрофи, а також покладено квіти до підніжжя пам'ятного монумента. Закінчилося це урочисте дійство церковним гимном «Боже великий, єдиний», який виконали студенти Дяківської академії.

Володимир БІЛНЧУК

ЧЕРЕЗ МИСТЕЦТВО ДО БОГА

22 квітня Владика Миколай (Сімкайло) урочисто благословив ікону «Зняття Ісуса із хреста» пензля відомого українського художника Осипа Сорохтея у Коломийському музеї народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені о. Йосафата Кобринського. Ікона видатного художника, написана 1935 року, прибула у Коломийсько-Чернівецьку єпархію з благословення єпарха Івано-Франківського Володимира (Війтишина) та сприяння о.

(Продовження на 3 стор.)

Наслідуючи Христа

24 квітня, у Страсний Великий Четвер, Високопреосвященніший Владика Ігор, Архієпископ Львівський, відслужив Вечірню із Літургією святого Василя Великого в Архикатедральному соборі св. Юра. Перед початком Літургії Владика Ігор освятив антимінси, на яких служиться свята Літургія. На Літургії з Владикою Ігорем співслужили священники Львівської архидієпархії, дванадцять з яких були задіяні в Чині умивання ніг. Даний чин Владика Ігор здійснив наприкінці Літургії.

У Великий Четвер Церква згадує Тайну Вечерю Господа нашого Ісуса Христа з Його учнями та апостолами. Саме там було встановлене головне таїнство християнської віри – Свхаристію, і на спомин цієї Вечері здійснюється Чин умивання ніг: на образ Христа, який, упокорюючись, умив ноги своїм учням, єпископ умиває ноги священникам, що співслужать із ним, і обтирає їх особливим рушником. Цей чин здійснюється на спогад події, описаної в Євангелії від Івана (Ів. 13, 2-17).

Крім того, як наголосив Владика Ігор, богослужіння, здійснюване у четвер Страсного тижня, особливе також тому, що згадуємо пам'ять встановлення Ісусом Христом Таїнства Священства. У своїй проповіді Владика зазначив: «Бажання Бога полягає в тому, щоб покликані праведно Йому служили, несучи свою послугу людям. Ми не можемо забувати того, що й на людях лежить відповідальність стосовно священників, з котрими потрібно разом молитися та підтримувати їх у служінні». За словами Владика, нас рятує не покликання до священства, а виконання волі Бога та праведне служіння підносить нас до Господа. Тому потрібно любити Бога, дякувати Йому за «великий дар священства, котрий Він установив в останній день перед своїми терпіннями, щоб не залишити нас сиротами; щоб ми не гинули у гріхах, а мали можливість отримувати прощення та причащатися Тіла й Крові Господньої», – наголосив проповідник.

Ієрейські свячення редемптористів

У Світлий понеділок Високопреосвященніший Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, відвідав парафію святого великомученика Йосафата, якою опікуються отці-редемптористи, що по вул. Замарстинівській, 134 у Львові. Під час Архирейської св. Літургії Владика Ігор уділив ієрейських свячень двом ченцям Чину Найсвятішого Избавителя, а саме – Григорію Пализи та Ігорю Стельмаху.

Звертаючись до нововисвячених священників, Владика Ігор закликав їх виконувати своє нелегке завдання, постійно покращуючи його і вдосконалюючи. «На себе не покладайтеся, бо програте, втратите все. Тільки Господь – ваша твердиня, Він – рятівна твердиня помазаника Свого. Господь покликав вас, тож Він обереже вас від усякого зла... Приймайте щоденно Його волю – вона свята і непомильна. Часами важка доля випробує священника, але він не повинен нарікати... Багато потрібно терпіти доброму священникові, але й велика вічна нагорода очікує його за гідну службу Богові, яку несе ближнім. Ви, священники, слуги, а добрий слуга дорожить тільки одним – гідним служінням своєму Господеві. Ваше служіння – не для князів чи президентів, а Творцєві неба і землі, усього видимого та невидимого. Тому гідно служіть, бо таких слуг любить Господь», – наголосив святитель.

По закінченні св. Літургії Владика Ігор освятив три дзвони, які в найближчому часі будуть змонтовані на церковній дзвіниці згаданої парафії. «Дзвони відлиті та встановлені з нагоди проведення великої парафіяльної місії отців-редемптористів від 30.03.2008 по 7.04.2008 рр.» – такий напис міститься на новоосвячених дзвонах.

Владика Ігор (Возьняк) освятив іконостас храму Святого Духа Львівської духовної семінарії

«Це унікальний іконостас в нашій архидієпархії, перед яким молимося до нашого Спасителя, Богородиці та Святих, зображених на ньому. Хай Господь Бог благословить усіх Доброчинців, які спричинилися до спорудження цього іконостасу, рясними духовними дарами та добрим здоров'ям на довгі роки благословенного життя!» – з такими словами подяки звернувся Високопреосвященніший Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, на урочистому посвяченні нового іконостасу храму Львівської духовної семінарії, яке відбулося 4 травня.

Посвячення іконостасу Владика Ігор здійснив перед Архирейською Божественною Літургією. Відтак він очолив Літургію, яку своїм співом прикрасив чоловічий Візантійський хор із м. Утрехт (Голландія). Слід додати, що саме учасники хору склали пожертви на створення цього іконостасу, який є не лише високомистецьким твором, а й важливою допомогою для особливого переживання глибин богослов'я. Тому, як повідомляє медіа-центр Львівської духовної семінарії, на Богослужінні були присутні також організатор збору коштів на іконостас п. Antonia Willemssen, керівник Українського спеціалізованого регіонального науково-реставраційного інституту «Укрзахідпроектреставрація», який вів роботи з виготовлення іконостасу, Олег Рішняк., голова Львівської обласної ради Мирослав Сенік, представник Львівського міського голови Ігор Ожівський, в.о. ректора ЛНУ ім. Івана Франка Марія Зубрицька, почесний консул Австрійської республіки у Львові Ярослав Наконечний, ректор Українського католицького університету о. др. Борис Гудзяк та інші.

Крім того, Владика Ігор відкрив меморіальну дошку о. Веренфрід ван Страаттену – засновнику Міжнародної католицької доброчинної організації «Церква в Потребі».

Після завершення св. Літургії отець-ректор Святослав Шевчук подякував усім присутнім, зазначивши, що «іконостас у семінарії є важливим елементом духовного життя, необхідною поміччю для того, щоб особисто пережити зустріч з Божою Особою, знайти Того, Кого шукає семінарист на дорогах духовного життя у семінарії».

Щиро вітаємо!
Протосинкела Львівської Архиепархії
всечеснішого о. Ореста Фредину
з врученням йому
високої державної нагороди –
ордена “За заслуги” III ст.
Визнання Ваших заслуг, отче,
є визнанням заслуг нашої Львівської
Архиепархії і Української Греко-Като-
лицької Церкви.
Радіємо за Вас
і радіємо разом з Вами!

Храм Господній для миротворця

Далеко від рідного дому навіть невеличка капличка виглядає як собор. Такою і є капличка у Брезі, – так називають місцевість, де несе свою варту в Косово на Балканах Українсько-польський миротворчий батальйон КФОР/KFOR під командуванням командира батальйону підполковника О.Загороднього. Незважаючи на різну конфесійну приналежність, усі миротворці – як одна велика українська сім'я. Це засвідчили спільні Богослужіння у Квітну Неділю та на сам Великдень.

Рідні українські традиції консолідували не тільки

військовослужбовців КФОР, але і SPUN – спеціального підрозділу поліції при ООН, які сумлінно виконують свій професійний обов'язок. Наші українські військові і поліцейські підрозділи здобули собі повагу місцевого населення – як зі сторони сербів, так і зі сторони албанців. По дорозі часто можна побачити, як діти махають зустрічним машинам КФОР і часто отримують якісь дарунки від військових, на яких удома чекають такі ж гарні діти.

Звичайно, завжди знайдуться такі, що готові розпалити почуття ненависті навіть між рідними. Тому кожен тут старається бути дипломатом та миротворцем. Доречно згадати з цього приводу євангельське запевнення: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться».

Зрозуміло, що молитва і праця з військовими, незалежно від їхнього рангу, формує у них відчуття милосердя і доброзичливості – як до себе, так і до іншого. Зрозуміло також, що один у полі не воїн, тож, завдяки восначальникам та співпраці із Церквою формується нове розуміння Української армії, де духовна сутність становить невід'ємну частину воїна-захисника.

Люблю повторювати, що молитва і милосердя сильніші за будь яку зброю.

Військовий капелан Українсько-польського батальйону в Косово

о. ліц. Михайло СУКМАНОВСЬКИЙ, УГКЦ

Нова Провінційна управа Сестер-служебниць в Україні

1 травня у Провінційному домі Сестер-служебниць Непорочної Діви Марії у Львові відбулася важлива подія – передання управління новопризначеній Провінційній управі провінції Співстраждання Матері Божої в Україні, до складу якої увійшли:

- с. Надія Котур – Провінційна настоятелька;
- с. Мирослава Яхимець – перша дорадниця і заступниця;
- с. Ольга Трембач – друга дорадниця;
- с. Йосафата Кудла – третя дорадниця;
- с. Боніфатія Дяків – четверта дорадниця.

На святкову урочистість з'їхалися сестри з різних куточків України, бажаючи скласти сердечну подяку за п'ятилітнє служіння виступившій Провінційній настоятельці та її управі, а також висловити підтримку й побажання для нової управи. Свято розпочалося Молебнем до Пресвятої Богородиці у каплиці Провінційного дому. Відтак виступила Провінційна настоятелька – с. Любов Старжинська – зачитала Декрет іменування Провінційної управи на наступних п'ять років та передала новопризначеній Провінційній настоятельці с. Надії Котур ікону Пресвятої Богородиці як символ провінції та сердечну привітала її з новим урядом. Сестра Надія подякувала сестрам за щирі побажання та виявлене довір'я, а також запевнила про свою готовність і бажання слухати Боже Слово та відповідати на Боже запрошення у провіді Провінцією.

Михайлина (сестра Йосафата) Гордашевська перша членкиня згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії

Молодь парафії святих Володимира та Ольги відсвяткувала свій день

За повідомленням секретаря молодіжної комісії Львівської архиепархії Мар'яни Яртим, у Квітну неділю на парафії храму свв. Володимира та Ольги у Львові відбулося святкування Дня молоді у Львівській архиепархії, до участі в якому були запрошені всі бажаючі молоді люди. До участі в святкуванні долучилися також молодіжні спільноти, які діють на парафії, а саме – «Довіра», «Надія» та «Благословення».

Розпочалося святкування Акафістом до блаженного Миколая Чарнецького, ім'я якого носить катехитична школа храму свв. Володимира та Ольги. Відслужив Акафіст голова Молодіжної комісії Львівської архиепархії о. Любомир Гладюк. Після цього молоді люди ще раз послушали Послання до молоді Високопреосвященнішого Владика Ігоря, в якому наголошено на ролі служіння, «вибору на майбутнє, при чому чи при кому залишитися: при здобуванні матеріальних речей, при своїх інтересах, – а чи при Ісусі Христі?», – та закликав молодих людей до віддання себе Богові.

Зважаючи на початок Страсного тижня, учасники святкування мали змогу зробити іспит совісті на основі Хресної дороги, аби разом із Христом перейти дорогами свого сумління та приступити до святої Тайни Сповіді.

Сторінки підготував Тарас ГАВРИШКО, Прес-служба Львівської архиепархії

мітрата Юрія Новицького, оскільки є власністю Катедрального собору Воскресіння Христового м. Івано-Франківська. Попередньо згадане полотно виставлялося у музеях міст Івано-Франківська та Львова.

Єпископ Миколай наголосив, що час Страсного тижня має спонукати людину задуматися в особливий спосіб над терпіннями Христа, і що цьому має служити також мистецтво. «Для людей, які люблять і шанують мистецтво, це полотно служитиме для зосередження уваги над страстями Спасителя, для пізнання найважливішого у житті», – зазначив, зокрема, Владика Микола.

На презентації були присутні знавці та шанувальники мистецтва, а також учні Коломийської гімназії.

о. В. ПЕРЦОВИЧ

СВЯТКУВАННЯ ДНЯ МОЛОДІ У КИЇВСЬКІЙ АРХИЕПАРХІЇ

18 квітня у храмі св. Василя Великого в Києві Хресною дорогою розпочалося святкування Дня молоді у Київській архиепархії. Для цього до Києва з'їхалася молодь з різних куточків архиепархії: Вінниці, Житомира, Фастова та Ірпіня. Великопісні реколекції для молоді на тему «Всі ми покликані любити» розпочалися Божественною Літургією в наміренні молоді, яку очолив отець-реколектант Любомир Яворський. Співслужив з о. Яворським голова Молодіжної комісії о. Віталій Марцинюк. Під час Літургії значна кількість молодих людей скористали з нагоди приступити до святої Тайни Сповіді.

Продовжилися реколекції у виставкових залах під храмом. Упродовж дня молодь вислухала чотири науки перші три з яких були приурочені до трьох притч з Нового Завіту: про Закхея, про блудного сина і про таланти. Другу та третю науки молоді люди могли обговорити також під час дискусій у групах, зосереджуючись на питаннях особистої зустрічі з Богом, бачення себе як добрих дітей для батьків, на тому, що молодість є часом для талантів та для особистого вибору. Четверта наука була присвячена стосункам любові між дівчатами та хлопцями. Після неї учасники спільно молилися на Вечірні, а далі отці відповідали на запитання, які найбільше хвилюють молодь. Під кінець дня учасники провели ще одну спільну молитву.

Завершилися святкування в неділю Архисрейською Божественною Літургією у храмі Благовіщення при Патріаршому соборі Христового Воскресіння, яку очолив Владика Богдан (Дзюрах), походом до собору з посвяченням лози і спільною трапезою.

В СТРИЮ ОСВЯЧЕНО ПЕРШУ В УКРАЇНІ КАПЛИЦЮ НА ЧЕСТЬСВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ПЕТРА (ВЕРГУНА)

Каплицю освячено 19 квітня в новому районі Стрия по вулиці Проектованій. В перспективі тут постане новий храм та пасторальний центр для праці з проблемними людьми і людьми з обмеженими фізичними можливостями. Свідками освячення були мешканці новобудов, які вбачають у храмі місце для проведення свого духовного та культурного дозвілля.

Чин освячення нової каплиці здійснили протосинкел Стрийської єпархії о. Тарас Пошивак, протопресвітер деканату міста Стрий о. Іван Барабаш, душпастир нової парафії о. Тарас Жолдак, адміністратор Катедрального храму Успіння Пресвятої Богородиці м. Стрий о. Мирон Гринишин та гість із с. Загірне Стрийського району отець-мітрат Василь Бурчин. Покровителем каплиці обрано о. Петра (Вергуна), якого Папа Іван Павло II, перебуваючи у Львові в червні 2001 року, проголосив блаженным Католицької Церкви. Мощі священномученика, привезенні з Сибіру в липні 2004 року, спочивають в Катедральному храмі в Стрию та парафіяльній церкві Благовіщення в Городку, звідки отець був родом.

На території Східної Європи храм на честь цього блаженного називають вдруде. Першим же храмом стала церква в м. Новокузнецьку у Росії. Це – перша греко-католицька святиня в Росії, збудована у візантійському стилі та освячена 19 жовтня 2007 року Владикою Степаном (Меньком), екзархом Донецько-Харківським УГКЦ.

о. Павло ХУД

(За матеріалами RICU)

кількома рядками...

ГРУЗИНСЬКИЙ ПАТІАРХ СТАНЕ ХРЕСНИМ БАТЬКОМ ДІТЕЙ З БАГАТОДІТНИХ РОДИН

Ініціатива глави Грузинської православної церкви Католикоса-Патріарха Іллі II стати хресним батьком третьої або наступної дитини, народженої в 2007-2008 роках у православних родинах, виправдує поставлену мету – поліпшити демографічну ситуацію в Грузії. Про це заявила представник Молодіжного центру Патріархії «Дзлева» Натія Дадунашвілі. За її словами, 19 січня 2008 року було охрищено 538 дітей, а на великоднє хрещення було прийнято понад 300 прохань.

Н.Дадунашвілі повідомила також деякі технічні подробиці обряду. Зокрема, батьки повинні представити свідоцтва про одруження і вінчання за православним обрядом, а також документ із засвідченням, що дитина справді є третьою або наступною в сім'ї. При цьому Патріарх може стати хресним батьком лише однієї дитини з однієї родини. Послуги комісії, яка приймає документи, надаються безкоштовно, – як і всі інші, пов'язані з таїнством, процедури. При цьому національність дитини значення не має; головне – щоб вона була з родини православного віросповідання. Комісія вже прийняла низку заяв з родин національних діаспор, які проживають у Грузії. Окремо було розглянуто і позитивно вирішене питання 13-літнього хлопця-азербайджанця, якому випало прийняти хрещення на Великдень.

Скорочення чисельності грузинського населення і його «старіння» почалося ще з 1990-х років через соціально-економічні труднощі. Згідно з проведенням у 1989 році переписом населення, у Грузії проживало 5,5 млн. осіб, зараз – лише 4,5 млн.

РЕЛІГІЮ У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ ВВАЖАЮТЬ «СОЦІАЛЬНОЮ ВИРАЗКОЮ»

Заснована ревним християнином благодійна організація, яка, згідно з задумом, повинна була боротися з торгівлею людьми та поширенням опію, розкрила нову соціальну виразку XXI століття: це – релігія! Проведене фондом «Joseph Rowntree Foundation» опитування свідчить про широке поширення думки, що релігія (причому не тільки у крайніх проявах) – нетолерантна, ірраціональна і використовується як прикриття для переслідувань.

Інтерв'юери, маючи намір актуалізувати список, складений 104 роки тому квакером Роунтрі, задали 3,5 тис. людей питання, що вони вважають найпагубнішою вагою сучасного суспільства. Відповіді, мабуть, викликали в них у сум'яття: дослідники з'ясували, що релігія, згідно з «переважною думкою», є «соціальною виразкою».

Учасники опитування найчастіше говорили, що релігія розділяє суспільство, сприяє розпалюванню нетерпимості й породжує «ірраціональні» політичні рішення у сфері освіти та інших областях. Один з опитаних заявив: «Релігійна віра надприродним чином збуджує ненависть і заботони в усьому світі та постійно використовується для обгрунтування цькування жінок, геїв і невірних». Багато респондентів висловилися за припинення державного фінансування церковно-парафіяльних шкіл.

Ці дані контрастують зі списком «бичів людства», складеним Роунтрі: серед них були бідність, війна, рабство, нездержливість, торгівля опієм, неохайність та азартні ігри. Бідність і наркотики в новій редакції залишилися, проте до них додалися такі проблеми, як занепад інституту родини, поведінка молоді і страхи з приводу імміграції.

Нещодавно президент Національного світського суспільства Террі Сандерсон, коментуючи підсумки опитування, заявив, що «дуже задоволений», зазначивши, що «Великобританія сита релігією по горло».

ЦЕРКВА АНГЛІЇ ЗАМАХНУЛАСЬ НА «СВЯТЕ» ДЛЯ УБОЛІВАЛЬНИКІВ

Церква Англії розпочала кампанію, мета якої – домогтися заборони футбольних матчів, що проводяться в неділю вранці. За повідомленням британської «The Times», від представників духовенства надійшли скарги в поліцію на те, що шум зі стадіонів порушує побожну атмосферу богослужінь. Зокрема, священник Кліффорд Рід з Іпсвічу, де нещодавно відбулася одна з найважливіших ігор нинішнього сезону, заявив, що футбольні

(Продовження на 5 стор.)

Папа Римський закликав до збереження християнських коренів Європи

Папа Римський Бенедикт XVI заявив, що для справжнього об'єднання Європи необхідне «етичне й духовне відновлення, що опирається на християнське коріння». Це висловлення міститься в проповіді, прочитаній понтифіком під час традиційної загальної аудієнції, яка відбувається по середах на площі Святого Петра у Ватикані.

Звертаючись до 22 тисяч вірних, понтифік нагадав, що «Європа, яка вийшла зі століття двох світових війн і катастрофи великих ідеологій», шукає власну ідентичність, але для створення справжньої єдності їй потрібні не тільки політичні, економічні та юридичні інструменти, які, безумовно, важливі, але й етичне та духовне відновлення на основі християнських коренів. «Без цього неможливо перебудувати Європу», – вважає римський первосвященик. Говорячи про це, Папа зіслався на святого Бенедикта, якого назвав патроном свого понтифікату. «Цей Учитель Церкви розмірковував над духовністю в VI столітті – в епоху найважливішої геополітичної кризи, яка настала після розвалу Римської імперії», – сказав Папа і додав, що саме опираючись на християнське вчення, народилася тоді реальність, названа Європою.

Папа Римський Бенедикт XVI завершив візит у США і повернувся до Ватикану

Нещодавно Папа Римський Бенедикт XVI здійснив 6-денний візит до США. Цей візит понтифіка проходив на максимально високому рівні. ІТАР-ТАРС, зокрема, відзначає, що, в обхід традиційних правил протоколу, після прибуття Папи до Вашингтона його зустрічав біля трапу літака сам президент країни Джордж Буш, а проводжав другий за значенням керівник країни – віце-президент США Річард Чейні. У Нью-Йоркському міжнародному аеропорту ім. Кеннеді його проводжали також представники влади найбільшого міста Сполучених Штатів і духовенства – усього близько 3 тисяч людей.

Поїздка Папи Бенедикта XVI була вкрай насиченою. Крім зустрічей з офіційними особами у столиці США, понтифік провів низку богослужінь, у тому числі в найбільшому в Америці католицькому храмі – нью-йоркському соборі св. Патрика, виступив перед багатотисячними аудиторіями у Вашингтоні та Нью-Йорку, побував у синагозі на Мангеттені, зустрівся з генеральним секретарем ООН Пан Гі Муном і відвідав місце терактів 11 вересня 2001 року в місті на Гудзоні.

Крім того, 17 квітня в Папи Римського відбулася незапланована раніше зустріч з групою американців, котрі потерпіли в дитячі роки від розпусних дій католицьких священиків-педофілів. Як повідомив журналістам керівник прес-служби Святого Престолу о. Федеріко Ломбарді, для кожного них Папа знайшов слова «співчуття і надії».

Спочатку передбачалося, що понтифік звернеться до хворобливої для його Церкви теми педофільї серед священиків лише один раз за час перебування у США – на месі в Нью-Йорку. Однак Папа визнав доцільним згадувати про скандал, що триває вже шість років в Америці у зв'язку з розкритими фактами розтління дітей парафіяльними священиками, практично щодня.

Тим часом закордонна преса звертає увагу на атмосферу, в якій відбувався візит. Так, британська «The Guardian» відзначила, що з'явилася чутка, начебто Бенедикт XVI було помічено під час прогулянки пішохідною доріжкою в Бронксі, що за кілька миль від його офіційного маршруту: можливо, це було чудесна з'ява перед народом або безпрецедентна зміна маршруту, розписаного зазвичай дуже жорстко. Насправді ж це не було ні тим, ні іншим, а просто стало результатом лихоманки, що охопила Нью-Йорк, коли візит Папи Римського до Америки досяг своєї емоційної кульмінації: гості-пасажирів одного з автобусів помилково сприйняли за Папу те, що виявилось його картонним зображенням у повен зріст, яке було виставлене навпроти магазину католицької літератури «Mount Carmel», розташованого на 187-й вулиці. «Ми вигодили його на замовлення і за минулий місяць одержали 30 пропозицій щодо його покупки», – заявив позаштатний працівник магазину Річард Джаньєло, який уже розпродав свої головні сувеніри: маленькі саше із зображенням понтифіка, напхані французькою лавандою. «Ми назвали їх «пап-пурі», – сказав Джаньєло. – Це був невеличкий маркетинговий хід».

Якщо в Бронксі розпал пристрастей був високий, то на Мангеттені він граничав з істерією: там справжній живий Папа провів останню частину свого шестиденного візиту до США, привітавши захоплену юрбу, що вишикувалася уздовж П'ятої авеню, та провівши месу на стадіоні «Yankee» в умовах надзвичайних засобів безпеки, які стали причиною неабияких головних болів у представників служб з організації дорожнього руху. «Нью-Йорк належить Папі!» – от як охарактеризував у цілому ситуацію в місті плакат, вивішений на одному з нью-йоркських храмів, і зовсім не виглядало, що неодмінною умовою для участі у святі була необхідність мати бодай приблизні католицькі переконання.

Святкові веселощі завершили лише один раз, коли рано-вранці понтифік прибув лімузином на місце колишніх веж-близнюків Всес-

вітнього торгового центру. Поки у ранковій прохолоді Папа у молитві згадував про жертви атак 11 вересня і звертався до членів родин загиблих та працівників служб порятунку, були зупинені усі будівельні роботи. Папа помолився також за прощення гріхів тих, хто «був охоплений ненавистю», – маючи на увазі викрадачів літаків. Дехто пророкував, що така згадка про терористів може бути сприйнята неоднозначно. Але натовпи людей, що стояли в огороженні, не сприйняли його заяви в такому ракурсі. «Він завжди говорить про надію, адже він – Папа надії, – і про зцілення», – заявив Мері Міллер зі Стейтен-Айленда.

Після цього Папа попрямував на стадіон «Yankee», а ввечері повинен був повернутися до Риму, успішно завершивши свій візит, знаменний через оту величезну увагу, яку він приділив скандалу навколо справи про педофілію в Католицькій церкві США, включно з особистими зустрічами з деякими із жертв.

Очікувалося, що на месі на стадіоні будуть присутніми понад 55 тисяч католиків. При цьому, незважаючи на масові оголошення на рекламному веб-сайті Craigslist, загалом усі власники вхідних квитків прислухалися до попередження адміністрації архієпископа Нью-Йоркського про неприпустимість спроб продажу безкоштовних вхідних квитків, які були розподілені в обмеженій кількості серед єпархій регіону.

І навпаки – на П'ятій авеню дух капіталізму витав пліч-о-пліч з релігійним духом: величезні юрби, можливо, і заважали покупцям добратися до магазинів «Apple Store» та «Bloomingdales», однак замість цього їм пропонувалися нечисленні папські сувеніри, багато з яких були виготовлені компанією, відповідальною за офіційне поширення бродвейських брендів, як ото

«Spamalot», «Mamma Mia» й «A Chorus Line». Напередодні у Вашингтоні після акцій протесту була знята з показу реклама в метро, що зображувала ляльку-бовванчика Папи, але наклейки на бампери автомобілів з написом «Я люблю Бенедикта XVI» добре розкуповувалися. «Я почуваю себе сьогодні католиком!» – співав один із торговців у спробі привабити до себе потенційних покупців його папських прапорів, які він сам назвав «історією на тичині».

Німецьке походження Папи додало своєрідного відтінку його візиту у Йорквіль, заселений переважно вихідцями з Німеччини. «Мене запитали, чи зробив я щось особливе для Папи, – розповів Ральф Шаллер зі старої м'ясної крамниці «Schaller & Weber». – Я відповів жартом, заявивши, що ще не встиг зробити «папурст»! Туди входить братвурст – свинина з Німеччини, перемішана з вареною телятиною, так що ковбаса виходить дуже ніжна». Настоятель католицького храму в Йорквілі схвалив виробництво такої ковбаси, підкреслив Шаллер: «Мені сказали, що вона дуже смачна!»

А на вулицях цікаві туристи змішалися з натовпом віруючих, і багато хто, здавалося, є одночасно і тими, й іншими. «Він найближчий від всіх до Бога! – заявила Джо-Елен ван Ностранд із Лонг-Айленду. – Тому я тут. Заради подій, про які потім можна буде розповідати. Я зможу згодом розповідати, що я була тут». «Це допомагає зміцнитися вірі усередині людини», – додав Хуліо Олександр із Бостона за кілька хвилин до того, як папамобіль проїхав і зник за низкою рук, що тримали над головами відео-та фотокамери.

Однак багато аспектів нью-йоркського життя залишилися колишніми. Зіштовхнувшись із перебиттям доріг по всьому місті, таксиста як завжди тиснули на клаксон і невдоволено бурчали, якщо хто-небудь їх чув. «Все місто перебите, – поскаржився один із них. – У цього хлопця, мабуть, є зв'язки».

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

В Албанії виявлено колекцію манускриптів Нового Завіту

Центр із вивчення манускриптів Нового Завіту (CSNTM) виявив велику колекцію древніх манускриптів в Албанії. Учені цього Центру роблять та зберігають високоякісні цифрові знімки ранніх текстів Нового Завіту. Уже кілька десятиліть

вони намагалися одержати дозвіл на доступ до архівів у Тирані, столиці Албанії, але поліцейська держава заборонила це. Коли директор CSNTM Деніел Б.Уаллас одержав дозвіл на доступ до манускриптів, в Албанію відправилася група із чотирьох учених. Саме вони виявили, що колекція насправді містить не тринадцять, як передбачалося раніше, а цілих сорок сім манускриптів. «Одержавши цю новину, я був приємно здивований», – поділився своїми враженнями Уаллас.

Серед манускриптів є тексти, що датуються XI століттям. Деякі з них містять близько 550 сторінок. Протягом дня вчені встигають зберегти до 1800 сторінок.

Уаллас має намір зберегти всі манускрипти. Загалом це становитиме 1,3 млн. сторінок, що обійдеться Центру у значну суму: кожна сторінка коштує близько 7 доларів США. «Ми вже зберегли кілька тисяч сторінок, але це усього лише крапля в морі, – говорить учений. – Деякі з текстів були загублені або украдені, деякі постраждали від пожежі, черв'яків або вогкості. Ми не можемо втратити цю можливість, адже іншої такої може вже не бути».

В Ірландії знайдено фрагменти Біблії на латині кінця VIII століття

Рідкісне відкриття сталося під час будівельних робіт в ірландській місцевості Моор: випадково там був знайдений псалтир на латині, якому понад 1200 років. Це повідомлення привернуло увагу істориків релігії у Ватикані, повідомляє прес-служба Святого Престолу. Поки що не вдається пояснити, як і чому цей пергамент виявився в Моорі.

Знайдений псалтир – книга великого формату, на одній сторінці поміщено близько 40 тисяч віршів тексту.

«Знахідка стала сенсацією для науки, а разом з тим – хвилюючим свідченням того, що християнство у своєму ранньому періоді в Ірландії процвітало», – вважає директор Народного музею Ірландії Пат Уеллац. За його словами, написані на пергаменті фрагменти Біблії перебувають у дивовижно доброму стані, на них можна без особливих зусиль прочитати деякі вірші.

Експерти підкреслюють, що з часів Середньовіччя це перша знахідка такого тексту за останні 200 років. За попередніми висновками, згаданий псалтир був написаний близько 800-го року.

Коштовний рукопис перевезено до Дубліну, де його буде піддано ретельним науковим дослідженням за участю фахівців Ватикану. Визначений канонічний переклад Святого Письма на латинь, який одержав назву Вульґата, здійснений блаженним Єронімом наприкінці IV – початку V століття. У різний час його доповнювали й виправляли, і нарешті в 1546 році Тридентський собор затвердив його, після чого він став загально вживаним на Заході. Вперше Вульґата була видана при папі Сиксті V під титулом «Biblia sacra vulgatae editionis» (Рим, 1590).

Нідерланди посіли друге місце у світі за кількістю християнських конфесій

За даними «Довідника християнської Голландії», який нещодавно вийшов друком, у цій країні налічується 648 Церков, деномінацій та релігійних груп. Таким чином, Нідерландам належить друге місце у світі (після США) за кількістю християнських деномінацій. При цьому, відзначають автори довідника, складений ними список не є вичерпним. «Насправді існує набагато більше християнських церков і

чили серед голландських християн тенденцію до відродження «атмосфери» християнських громад перших століть. У той час, як найбільші Церкви в Нідерландах поступово гублять своїх членів, громади євангельських християн, п'ятдесятників, а також «домашні церкви» активно зростають.

За словами авторів книги, у США існує аналогічний довідник, у якому міститься інформація про більш ніж 2000 релігійних груп. Книга була задумана як свого роду енциклопедія з сучасних християнських напрямків і рухів у Нідерландах. Вона містить відомості про Католицьку і Православну Церкви, реформатські, лютеранські, євангельські, менонітські, п'ятдесятницькі громади. У кожній статті докладно розповідається про історію, вчення, богослужбову практику, традиції і звичаї того чи іншого християнського напрямку. До найчисельніших конфесій у Нідерландах належать Католицька і Протестантська Церкви: перша поєднує понад 1400 парафій по всій країні, а друга – понад 1800 громад.

Картина релігійного життя в країні стала настільки строкатою в XVI столітті, після Реформації. Тоді, після низки конфліктів на релігійному ґрунті, був прийнятий закон про свободу віросповідання і, як наслідок, була сформована культура толерантного ставлення до численних релігійних груп і напрямків усередині країни.

груп», – заявив один з укладачів книги Рейн Іпенбурґ.

Інший з її авторів – Герард Хукстра – розповів, виступаючи на презентації книги, що в ході своєї роботи укладачі відзна-

Андрей Кураєв: «Нідерланди – найбільш деградуєча країна Європи»

Професор Московської духовної академії диякон Андрей Кураєв висловив стурбованість долею Голландії у зв'язку зі звичаями, що панують у цій країні. «Нідерланди – найбільш деградуєча країна Європи. Порівнювати її з Содомом я б не став: все-таки «Нижня земля». Замість вогню їй може загрожувати тільки вода, причому найближчим часом. Хоча, звичайно, нікого лякати не хочеться», – заявив православний місіонер, слова якого наводять «Интерфакс» із посиланням на український випуск газети «Комсомольська правда».

Так диякон А.Кураєв прокоментував статтю в цій газеті про те, як у Голландії з'явилася мода на «Bug Chasing» («полювання за вірусом») і влаштовуються спеціальні вечірки, в яких беруть участь хворі на СНІД. У країні навіть утворилася група геїв під назвою «(ВІЧ) Позитивні і горді».

Видання наводить слова мешканця Голландії на ім'я Гаральд, який, будучи здоровим, бажав би заразитися СНІДом. «Мені просто бракує мужності зробити останній крок, – зізнався він. – Деякі мої друзі вже заразилися, і я їм заздрю. Прощай, прокляті презервативи! Прощай, страх! Тобі вже нема чого губити, ти дійшов до краю, а значить – починаєш жити спочатку».

Гаральд розповів, як здорові люди, переважно геї, через

Інтернет шукають «gift-giver» – людину, хвору на СНІД, яка готова передати його іншому. «Для самотніх людей це вихід. Після зараження ти входив в обране коло, свого роду «масонську ложу». На тобі – «печатка смерті», ти – свій, ти – мічений, ти – не один і тобі все можна. У тебе – друзі і коханці у багатьох країнах світу», – додав він.

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

арени поблизу храмів задля поваги до віруючих повинні переносити час матчів на більш пізні години, аби не відволікати тих, що моляться.

Разом з тим члени парафіяльної ради храму офіційно поскаржилися місцевій владі на те, що шум від поліцейських вертольотів, які баражували над стадіоном Іпсвічу, був «занадто дошкульний». Кліффорд Рід сказав в інтерв'ю газеті, що шум вертольотів, які кружляли практично над самою будівлею храму, змушували його напружувати голос під час богослужіння, і про побожну тишу, якою повинна би супроводжуватися служба, мови бути не могло. За його словами, якби подібне порушення тиші було навмисним, то вважалося б серйозним правопорушенням.

Священик, який служить в Іпсвічі близько 30 років, підкреслив також, що перенесення часу матчів необхідне ще й для того, аби юрби вболівальників не змішувалися з віруючими, що йдуть із церкви. У зв'язку із цим він також запропонував, щоб і паби відкривалися пізніше, адже інакше фанати перед матчем будуть надто збуджені. Представник міської адміністрації погодився з раціями священика і заявив, що до порад духовенства варто прислухатися.

А от священик з іншої церкви в Іпсвічі – Стівен Рейн – вирішив піти простішим шляхом: у день матчу богослужіння в його храмі відбувається раніше звичайного часу.

Варто зазначити, що, згідно з прийнятими у графстві Саффолк правилами, початок матчів призначається на 12-ту годину недільного дня. Робиться це для того, щоби фанати перед грою не встигли відвідати паб.

МУСУЛЬМАНИ ВИМАГАЮТЬ ЗАПРОВАДИТИ ЗАМІСТЬ ГРІНВІЦЬКОГО МЕККАНСЬКИЙ ЧАС

У Катарі відбулася конференція під назвою «Мекка – центр Землі. Теорія і практика». Її учасники запропонували замінити час за Грінвічем на час по Мекці, оскільки саме священне мусульманське місто є центром світу. Один з учасників конференції, за фахом геолог, заявив, що довгота розташування Мекки збігається з північним магнітним полюсом, а тому годинні пояси варто відраховувати саме від цього міста, а не від Грінвіча. За його словами, у свій час Великобританія нав'язала усьому світу годинні пояси через те, що була наймогутнішою державою у світі.

На конференції також показали «Мекканські годинники», стрілки яких ідуть у зворотньому напрямку. Крім цього, у годинників є спеціальна стрілка, що вказує напрямок на Мекку. Ці годинники винайшов французький мусульманин.

У ФРАНЦУЗЬКОМУ ХРАМІ ЗНЕСЛИ СТІНУ, ЩО РОЗДІЛЯЛА КАТОЛИКІВ І ПРОТЕСТАНТІВ

Як повідомляє французька газета «La Croix», у храмі, що знаходиться в містечку Бомон-ле-Валанс (на південь від Ліона), зруйнували стіну, яка протягом двох століть розділяла католиків і протестантів. За даними видання, стіна була зведена в 1806 році, і з тих пір католики та протестанти проводили свої богослужіння в окремих приміщеннях. Отож, 27 квітня в єдиному просторі храму було вперше здійснене єкуменічне богослужіння.

Місцеві жителі назвали цю подію «падінням стіни» – за аналогією з падінням берлінської стіни та об'єднанням Німеччини. «Прийшов кінець антисвідчення християн», – заявив настоятель католицької парафії о. Жан-П'єр Лемонон. Він згадав часи, коли антагонізм католиків і протестантів зростав настільки, що навіть продукти в магазинах купували тільки «у своїх»: католики – у католиків, а протестанти – у протестантів.

Одна з ініціаторок примирення зазначила, що в останні роки громади залишалися після богослужінь, аби послухати пісні, які співали «за стіною», а потім зав'язалося спілкування, що і призвело до «падіння стіни». Потепліну атмосфери сприяли також переговори настоятелів парафій, які вирішили створити єкуменічний хор. Потім виникла ідея пробити двері в стіні, а місцевий архітектор запропонував її взагалі ліквідувати. Коли ж питання було поставлене на головування, в обох громадах виявилось лише двоє людей, які утрималися: всі інші були «за».

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

ЯКУ УКРАЇНУ МИ БУДУЄМО?

Після численних жертв, молитов, праці вірних синів українського народу прийшло пробудження. З ласки Божої впали кайдани советської системи, Україна стала незалежною. Проте шлях до свободи людського духу ще не пройдено. Помаранчева революція 2004 року – це одна велика Божья ласка, дар, який вимолювали мільйони сердець. Тоді український народ рішуче повстав проти брехні, душевного рабства та лицемірства і захотів стати справді вільним. Люди зрозуміли, що без Бога їм не знайти виходу. Навіть депутати Верховної Ради декларували істину, що проблема лежить у площині духовній. Отже, потрібно шукати виходу з духовного рабства. А це є рабство гріха. Часто сферу духа підмінюють поняттями традицій, мистецтва, культурних цінностей, бо вважають, що якимось не модно і не науково говорити про те, що насправді духовні проблеми лежать у площині людської релігійності, людської віри, тобто особистого ставлення до Творця і Його науки.

У цій статті не будемо торкатися усіх 10-ти Божих Заповідей, а звернемо увагу тільки на одну: «Не вбивай!» Будь-який автор, митець, науковець скаже, що це неприємно й образливо, коли знищують його твори, у які він вклав свою душу та багато праці. Коли ж звернемо увагу на людську особу, то мусимо визнати, що у неї вкрито образ Бога-Творця і стільки праці, що людину по праву називають «вінцем творіння» та «господарем землі». Тож якою величною є людина! – хоча й крихкою та немічною виглядає в багатьох ситуаціях. Людина на правду може прикликати Божу ласку на цілу землю та усіх її жителів.

Сьогодні в Україні через аборти вбивають щорічно близько півмільйона людей, а через ранньо-абортивні засоби – ще більше. Україна стала другим Вавилоном, де життя людини приноситься в жертву ідолі – грошам, матеріальному добробуту...

Сьогодні, коли ми намагаємось бути культурними людьми зі своєю героїчною історією, мусимо задуматися над тою великою ганьбою і прокляттям, яким є геноцид проти власного роду й народу – аборт зачатой дитини. Погляньмо в очі своїм героям, які за майбутнє українців віддавали, не задумуючись, своє життя; в очі тих, котрі вмирили голодною смертю, віддаючи останню крихту хліба своїй дитині. Погляньмо в очі українських велетнів духу – Митрополита Андрея Шептицького, який, ризикуючи своїм життям, рятував від смерті життя єврейських дітей; в очі численних ісповідників віри, мучеників, патріотів, борців, які, не вагаючись, покладали на вітер майбутнього Церкви й народу все, що могли – таланти, працю, терпіння, життя. Вони задля нас віддали своє життя, а ми заради свого добробуту забираємо життя у своїх дітей ще в лоні матері!

Конституція України гарантує право на життя кожній людині. Але ж дитина в лоні матері також є людиною! Це підтверджують сучасні наукові дослідження. Про це говорять богослови. Про це вам скаже кожна вагітна жінка: вона добре знає, що в її лоні розвивається людська дитина, а не хтось інший.

на, а не хтось інший.

Тоді чому ж в Україні не діють закони, які б гарантували зачатій дитині право на життя? Чому ми й досі є духовними рабами своїх похотей? Коли прозріємо?

Наслідки абортів для сім'ї та суспільства

Д-р Марія А. ПЕТЕРС, інститут прогнозів, Париж, Франція

Аборт – це найбільша трагедія в історії людства, невиліковна рана

для сім'ї і суспільства. Терапевтична практика постабортного синдрому показала, що важливо чітко розрізнити самі жертви і тих, що пережили аборт. Жертвами є завжди маленькі, безмовні та слабкі істоти. Вони вмирають за наші гріхи: егоїзм, деградацію батьківства та цілого суспільства.

Діти, які все ж народились у такому суспільстві чи сім'ї, де практикують або схвалюють аборт, – це скалічені діти. Вони усвідомлюють, що з'явилися на світ випадково. Всі ми винні й відповідальні за це, бо там, де йдеться про життя або смерть, немає просто спостерегачів. За даними Світової Організації Здоров'я (СОЗ), у світі щорічно здійснюється 40-60 млн. абортів. Іншими словами, знищується стільки осіб, скільки загинуло під час Другої світової війни. Не буде перебільшенням сказати, що це – масове вбивство. Коли вбивають щорічно 60 млн. дітей, це означає, що в масовому терорі бере безпосередню участь 60 млн. чоловіків і 60 млн. жінок. До цих 120 млн. необхідно додати ще їхніх батьків, а також друзів, лікарів, медсестер, які сприяли абортів чи проводили його. Отже, щорічно 240 млн. людей причетні безпосередньо чи опосередковано до абортів.

ЗМОВА МОВЧАННЯ

Багато лікарів і дорадників не визнають постабортного синдрому. Виникає питання: чи не маємо ми справу з фактичною змовою мовчання? Ми, лікарі-християни, запитували себе, які будуть наслідки цієї змови. Зрозуміло, що замовчування

цього синдрому утруднює мільйонам жінок і чоловіків покінчити зі злом, яке їх мучить, і справді вилікуватися. Час не жде – аборт можуть знищити людство.

Для того, щоби це зрозуміти, не потрібно жодних інтелектуальних зусиль. Серце інтуїтивно підказує: аборт – це вбивство невинної ненародженої істоти. А щоби убити когось, треба щось знищити в собі. Вбивство невинної істоти лягає прокляттям на нові покоління. Якщо не будемо чути крику беззахисної істоти

– втрамимо людство.

ЗАПЛУТАНЕ КОЛО НАСИЛЬСТВА

Необхідно дослідити наслідки абортів для сім'ї та суспільства. Тут можна застосувати поняття «циклів насильства», що вживається у соціальній патології. Йдеться про ряд подій, які закономірно повторюються, тому їх можна проаналізувати, щоби покінчити з цим насильством. Аборт знаходиться в центрі цього «чортового» кола і пояснює багато «циклів насильства», які є на сьогодні в нашому суспільстві.

1. ЖОРСТОКЕ СТАВЛЕННЯ ДО ДІТЕЙ

Перше «чортове» коло – взаємозв'язок жорстокого ставлення до дітей і абортів. Штучне переривання вагітності унеможлиблює зв'язок матері та дитини, а також природне бажання жінки мати дитину. Жінка, яка зробила аборт, під час другої вагітності боязлива і пригнічена. Вона не є готовою прийняти нову дитину, особливо тоді, коли не сумувала за втраченою. Якщо ж така жінка тримає свою дитину на руках, їй важко торкатися її чи кормити грудьми; стосунки матері до дитини не розвиваються гармонійно. На плач дитини мати реагує зі страхом або гнівом. Коли в неї немає прихильності до дитини, вона буде жорстоко або недбало з нею поводитись. Дівчина, до якої в дитинстві ставилися жорстоко або яку мало любили, буде більше схильна до абортів своїх власних дітей. Отже, аборт і недбале ставлення до дитини є водночас причиною та наслідком. Природу цього циклу не

можна повністю зрозуміти, якщо не врахувати «передачі цього фактора поколінням». Тут треба застосувати нову терапевтичну концепцію, бо «чортове» коло насильства повториться в наступних поколіннях.

2. НАСИЛЬСТВО НАД ЖІНКОЮ

Друге «чортове» коло стосується чоловіка. У суспільстві, в якому жінка має право на аборт, чоловік не має права на захист дитини. А тому він може навіть не знати про своїх дітей, яких жінка вирішила позбутися ще до їхнього народження. Чоловік ін-

коли просто не знає про існування своєї дитини в лоні жінки, тож не може підтримувати її під час вагітності. А це матиме погані наслідки для жінки. Водночас коли дружина не відчуває підтримки свого чоловіка, як це показало нещодавно опубліковане дослідження, вона матиме удвічі частіше викиднів чи абортів. Північноамериканські дослідження підтверджують, що 80 % пар зі ста після абортів розлучаються. Батьки відчувають глибоку душевну рану, коли їхні інтимні почуття принесли дитині смерть. Після абортів посилюються статевої розлади, збільшується насильство чоловіка над жінкою у різних формах. Цей феномен заслуговує на увагу лікарів, які займаються лікуванням ПАС. Можна зробити загальний висновок, що аборт завжди змінює на гірше стосунки між жінкою й чоловіком.

3. Ті, що народилися випадково

Третє «чортове» коло є найгірше. Воно стосується дітей, які залишилися випадково або вибірково живими і народились у сім'ї, де аборт – звичайна річ. Такі діти завдячують своєму життю часто тільки тій обставині, що не було поставлено точного діагнозу вагітності їхній матері. Відомі:

1. Статистично залишені в живих. Йдеться про осіб, які народилися в країні, де ведеться планування народжуваності, наприклад, у Китаї. Дитина в цій країні знає, яке це велике щастя жити, як також і те, що в неї були б брати й сестри, але їм не пощастило народитися.

2. Ті, які були під знаком питання: бути чи не бути? Батьки довго вагалися, лікарі теж брали участь у прийнятті рішення: зберегти дитину чи ні.

3. Ті, братів чи сестер яких не стало внаслідок абортів.

4. Ті, до яких батьки кажуть: «Ліпше було зробити аборт, аніж нести такий тягар, як ти. Ми для тебе пожертвували всім».

5. Ті, що відчують себе завадою в сім'ї. Щораз більше таких дітей знають, що вони живуть лише тому, що під час огляду лікар помилився, і тільки тому вони з'явилися на світ.

6. Ті, що все ж народилися, бо аборт був зроблений «невдало».

7. Ті, що вже довгий час жили в утробі матері. Тут йдеться про дітей, яких вбито в пізні терміни вагітності: вони ще жили і навіть народились. А їх викинули у відро для відходів або вбили. Хоча життя цих дітей було коротке, їхня смерть залишила по собі слід у тих, котрі це зробили.

8. Ті, які народилися випадково: «Якщо б я могла, то позбулася б тебе ще до народження».

9. Ті, які народилися через нерішучість батьків: «Я так довго зволікала, що було вже запізно робити аборт».

Погані батьківські стосунки переростають у ненависть до суспільства

Є діти, які знають: вони живуть тільки тому, що їх хотіли (бажані діти), – в іншому разі вони були б усунені. Це важке усвідомлення для психіки дитини. Здається, що більшість дітей знає, коли в їхній сім'ї роблять аборт. Які ж пережиття чекають на дитину, коли стає відомо, що її батьки вбили брата чи сестру лише тому, що вона не була бажана або могла народитися з вадами, – можна лише здогадуватися. Яким страшним стає батьківство, що взяло на себе право розпоряджатися життям або смертю своєї дитини! Ставлення таких дітей до своїх батьків нестійкі й непевні. Ці діти переважно пасивні, боязливі або, навпаки, вже в ранньому дитинстві вороже ставляться до своїх батьків чи «вибухають», коли підрастають. Для них характерні лють, насильство, схильність до самогубства, ненависть до суспільства (яке їх не захищає від жорстоких намірів батьків), гнів і обурення проти батьків. Психіатри вважають, що в такому суспільстві неважко легалізувати евтаназію. Оскільки діти ніколи не довіряли своїм батькам, вони не довіряться самі собі. У майбутньому боятимуться батьківства. Тут важливо зазначити: ті, що народилися за таких умов, не є щасливі від того, що живуть. У тих людей, що пережили природні катастрофи або концтабори, на-завжди залишився страх за своє життя. Вони почуваються винними і ставлять собі питання: чи не живуть вони лише тому, що інші померли замість них?

КЛІНІЧНІ СИМПТОМИ ТИХ, ЯКИХ ВИПАДКОВО ОМИНУВ АБОРТ

1. Почуття вини за те, що ти живеш: «Я не повинен жити – я винен у смерті свого брата» і т. д.

2. Страх за своє життя: «Я приречений, щось зі мною трапиться». Від того з'являється схильність до алкоголізму, нарко-тиків, самогубства.

3. Боязливе і неадекватне ставлення до батьків, а пізніше, в зрілому віці, й до інших людей.

4. Страх перед невідомим: «Мені треба це знати, але я боюся правди».

5. Недовір'я: «Мої батьки кажуть, що вони мене люблять, але я не можу їм довіряти. Треба бути егоїстом і нарцисом, надіятися лише на себе».

6. Брак самодовіри. Якщо дитина не довіряє батькам, то згодом не зможе довіряти сама собі. Такі діти легко підпадають під вплив інших людей, не завжди позитивний.

7. Ті, що народилися випадково, не знають, що таке любов. Тому їм важко довіритися Богові як люблячому Батькові.

Крім того, діти які народились у сім'ях, де практикували аборти, будуть самі схильні робити їх.

АБОРТ І МЕДИЦИНА

ТИСК МЕДИЦИНИ

Жінка, що зробила аборт, під час другої вагітності стає дуже боязливою. Цей страх посилює та використовує медицина, яка стежить за розвитком дитини. Оскільки під час попередньої (перерваної) вагітності стосунки між матір'ю і дитиною не могли сформуватися, матері буде важко прийняти свою наступну дитину. Більше того, її просто змусять не прийняти її, якщо ця дитина не розвивається так, як би хотілося. Треба також усвідомити, що еugenічна практика, яка не допускає в світ всяке «недостойне» життя, поширена майже в усьому світі. Як тільки встановлено аномалії у зародку, медицина просто змушує подружню пару зробити аборт. Батьки, які піддаються цьому тиску, ніколи не

зможуть отямитися від цього.

Аборт як остаточне рішення

Для того, щоб виправдати аборт, який професор Шуанс у Лювені назвав «ультранацизмом», потрібно створити всі передумови: ідеологічні корені нацизму (якість життя (достойне/недостойне), ідеалізація людського інтелекту як найвищого добра і т.д.). Лібералізація абортів призвела до «кінцевої розв'язки»: усунення слабких людей, інвалідів, які «не приносять жодної користі». Лікар-християнин не може мовчати про антиприродний зв'язок, що існує сьогодні між абортотом, еugenікою й етикою. Тут панує право сильного, заперечення усякої моральності. А це – вбивча сила, яку необхідно взяти під контроль.

НОВА ФОРМА ЕВТАНАЗІЇ

Останнє «чортове» коло поєднує аборт та евтаназію. Дородова діагностика «якості життя» набуває щораз більшого значення. Літні люди бояться евтаназії і вибирають природну смерть.

Наслідки абортоту стосуються всіх членів сім'ї та загрожують їхньому існуванню. А якщо руйнується сім'я, то це – загроза для всього суспільства.

КІНЦЕВА ЗУПИНКА: «РОЗПАЧ»

Протиприродна гра відбувається між індивідом і суспільством. Легалізація законів про аборт «заохочує» до штучного переривання вагітності. Після абортоту жінки, – якщо вони не вилікувані, – перекладають вину на інших. Щоб лише оправдати себе, вони сприяють поширенню смерті.

Цивілізація зазнала великої шкоди через лібералізацію абортотів. Брехня

стала необхідністю в суспільному житті. Серйозним наслідком абортоту є розпач, який може довести нас до самознищення.

НАДІЯ ДЛЯ ТИХ, КОТРІ ВТРАТИЛИ ВСЯКУ НАДІЮ

Але Бог не залишає нас. Він має своїх людей серед лікарів і священників, які опікуються жінками після абортоту, котрі втратили всяку надію. Ці люди об'єднуються, аби вилікувати зло.

Передрук з видання: Міріам... чому ти плачеш?:

(Страждання жінок після абортоту) Пер.з нім. Федора Шумиляка. –

Львів: Місіонер, 1999 – 136 с., вкл. 4 с., іл.

Німецьке видання – 1996 р.

Підготувала Леся ГУСАК

Мама... Здається, що для кожної людини це слово означає в житті чи не найдорожче і найрідніше. Воно заплює серце любов'ю і зігріває найтеплішими у житті спогадами. Пам'ятаймо – де б ми не були, куди б не закинуло нас життя, нас завжди чекають наші матері. Вони молять Бога за нас і саме їхні молитви оберігають нас перед злими буревіями життя. Не забуваймо приїжджати до них і низько вклонятися за їхню любов та турботу.

Мене глибоко вразила одна життєва історія, тож давайте помолимося до Матінки Божої, щоби жодна мама у світі ніколи не пізнала такої долі.

Холодна зима мете снігами, вітер божевільно свище за вікном, а в старенькій сільській хатині лунає зворушлива коліскова. Це Олена вкладає спати свого новонародженого Андрійка. В очах жінки вбачається стільки самотності та болю, що ним пронизується серце усіх, хто оточує Олену. Чоловік покинув її перед самими пологами – найкраща подруга перебігла щасливу сімейну стежину. Жінка залишилась сама з дитиною на руках, немає з ким ні порадитися, ні порозмовляти, а на чиюсь допомогу навіть не варто сподіватися, оскільки немає ні ві-

рних родичів, ні справжніх друзів не нажила.

Жінка зі слізьми дивиться на дитину і вимолує в Бога йому щасливу долю.

Життя біжить. Воно так швидко кудись поспішає, що просто неможливо встигнути за ним. Олена ледь зводить кінці з кінцями, недоїдає, недосипає – все старається для свого Андрійка. Вона ніколи не змушувала його до роботи, увесь час жаліла і все робила сама. Влітку, восени та весною вона ходила по підробітках, а зимою вишивала на продаж рушники. Всі гроші вона складала синочкові на навчання.

Андрій закінчив вуз, отримав червоний диплом банкіра, влаштувався на роботу в один із найкращих банків Львова. Згодом він зустрів хорошу дівчину й одружився з нею.

Андрій був кар'єристом; він бачив, що прагнув зайняти високу посаду, він ненавидів усіх, хто стояв вище за нього на службовій драбині. І врешті-решт він всіма правдами і неправдами таки виборов собі нічогеньке «місце під сонцем» – отримав посаду начальника відділу. За деякий час він купив у Львові квартиру, зробив шикарний ремонт і продовжив рватися вгору.

Тим часом старенька мати жила в убогій хатині, в якій постійно протікав дах, прогнулась підлога, обвисла стеля. Сусіди допомагали

ЦЯ МАМА СЛІЗ НЕ ВИТИРАЛА...

жінці як могли, підпирали стіни її домівки, щоб часом не впала жінці на голову. Син, коли ще був студентом, то зрідка приїжджав до мами по гроші та харчі, проте відтоді, як став великим начальником, слід його простив у селі. Кожного вихідного мати ходила на сільську автобусну зупинку і просиджувала там увесь день, вдивляючись у кожного чоловіка, який приїжджав у село: вона так мріяла побачити у ньому свого Андрійка.

Олена заливалась гіркими сльозами, коли до сусідок на вихідні і свята приїжджали діти з онуками; її серце розривалось, коли односельчани запитували, чому Андрій не навідується в село. Бідолашна жінка ладна була в цей момент провалитись крізь землю; вона бігла додому і клякала перед старенькою іконкою Пресвятої Богородиці неустанної помочі. Лише тут Олені ставало легше; тут вона ніколи не нарікала на сина, а лише просила Пречисту Діву, щоб охороняла Андрія від усього злого. Олена навіть не знала, як в Андрія справи. Він навіть не запросив її на своє весілля: лише написав лист, що одружився і в нього все гаразд. Він жодного разу не запросив маму до себе в гості;

більше того, Олена навіть не знала його адреси.

Якось серце матері таки не витримало і вона вирішила поїхати до Львова. Жінка назбирала повну сумку гостинців, усе найкраще, що було в неї, і поїхала шукати сина. Багато років Олена не була в місті і їй було дуже важко зорієнтуватися. Вона не знала, де шукати Андрія, – їй було відомо лише, що він працює у банку. Старенька пооббивала ноги, обійшла зо два десятки банків, проходила увесь день, та Андрія все ж не знайшла. Так ні з чим жінка повернулася додому.

Після цієї поїздки Олена ще більше засумувала. Сили почали покидати її, вона майже не виходила зі своєї напіврозваленної хатини. Якось сусідка зайшла до неї і злякалась – Олена змарніла, була геть знесиленою. Сусідка не витримала сліз, коли Олена почала запевняти її, що Андрій скоро приїде.

Прошло ще декілька днів. Односельчани були певні, що Олені вже залишилось недовго, і перешіптувались про невдячного Андрія. Але несподівано син сусідки Ганни, приїхавши зі Львова, розповів Олені, що бачив її сина в одному з банків.

Жінка немов ожила, вона зібрала

усі сили і вирушила до Львова. Вона мов на крилах летіла до вказаного банку. Серце в грудях защемило, сльози лились рікою, коли вона побачила свого сина посеред просторого залу в оточенні багатьох людей.

Мати кинулась до сина, простягла руки, щоб обняти його. Але Андрій немов озвірів: він відштовхнув стареньку і назвав її навіженою, репетуючи на повен голос, що вперше бачить її. Олена почала доводити сину, що вона – його мама, а він, мов кам'яний, продовжував відштовхувати її, а потім лише спокійно промовив: «Охорона! Виведіть цю божевільну обідранку!»

Олені затряслась під ногами земля, їй потемніло в очах і вона знепритомніла. Старенька повернулася в село, і не сказавши нікому ні слова закрилась у своїй хаті. Через декілька днів сусіди знайшли її мертвою з фотографією Андрія в руках...

Друга неділя травня... День матері... Біля кожної жіночої могили моляться діти та онуки і горять лампадки. Лише Олена молила самотньо розмовляє з вітром, ховаючи його у свої бур'яни...

Ірина МАМЧУРОВСЬКА

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

1) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 09.08.1980 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, врівноважений; захоплення, інтереси: – історія, музика; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель музики; народився: – с. Сілець, Тисменицький р-н, Івано-Франківська обл; проживаю: – м. Івано-Франківськ; контактний телефон: 8 (03422) 3-16-21 (після 20.00).

2) група «Н»: ПЕТРО. Українець, хрещений за православним обрядом, 16.05.1955 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 60 кг.; волосся – світле; (7) – задовільний; (8) – надмірна цікавість; (10) – врівноважений, ревностний християнин; захоплення, інтереси: – спілкування із справжніми християнами; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – робітник на ниві Господній; народився: – Хабаровський край; проживаю: – м. Сокаль, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(067)-425-68-97.

3) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, чуйний, уважний, спокійний, врівноважений; захоплення, інтереси: – наукова діяльність, спорт, природа, активний спосіб життя; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-906-76-55.

4) група «Н»: ЄВГЕН. Українець, греко-католик, 28.05.1957 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – задовільний, інв. III гр.; (8) – куріння, алкоголь; (10) – спокійний, відповідальний, реаліст; захоплення, інтереси: – захоплення різні, читання духовної літератури; (11) – добра господиня без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – пресувальник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: 221-08-82.

5) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 07.03.1977 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 70 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, врівноважений; захоплення, інтереси: – спорт, музика; (11) – доброта, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер-економіст; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(050)-845-36-37.

6) група «Б»: ТАРАС. Українець, греко-католик, 08.09.1948 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 65 кг.; очі – сині; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чуйність, уважність, чесність; (11) – створення сім'ї; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдівець; професія: – пенсіонер; (18) – м. Дрогобич, Львів. обл.; контактний телефон: +380984132395; 8-(032)-442-95-86- (вечері)

7) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 29.01.1972 р.н.; ріст – 169 см.; вага – 77 кг.; очі – сині; волосся – шатен; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний; захоплення, інтереси: – спорт; (11) – взаємність, довіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки; професія: – інженер; (15) – матеріально незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-672-06-55.

ЖІНКИ:

1) група «Н»: АННА. Українка, греко-католичка, 15.12.1960 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 70 кг.; волосся – світло-руське; очі – карі; (7) – задовільний; (8) – надмірна відкритість; (10) – чесність, порядність; захоплення, інтереси: – духовна література; (11) – повага, прозорість; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – кіоскер-реалізатор; (15) – відсутність житла; народилася: – с. Ополиць, Сколівський р-н, Львівська обл. проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-444-99-60.

2) група «Н»: ОРИСЯ. Українка, греко-католич-

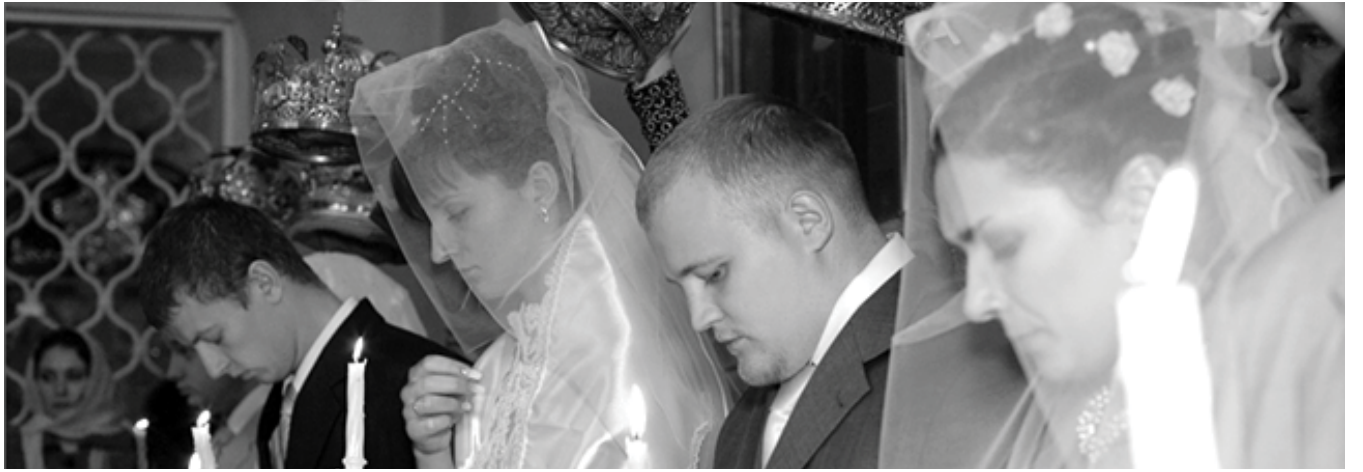
(Закінчення на 9 стор.)

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ
ЗНАЙОМСТВ ДІЄ Й ЗА МЕЖАМИ
ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ

ОБ'ЄДНАЙМОСЯ В ЛЮБОВІ

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ!

1) З концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» всі зацікавлені особи можуть познайомитися у статті «Створюємо оазис серед земної пустелі», надрукованій в газеті «Мета» № 3(42), а також у статті «Християнський клуб знайомств діє й за межами Львівської Архiepархії», надрукованій в газеті «Мета» № 4(43);

2) З оголошеннями всіх попередніх дописувачів у рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» а також з усіма особливостями роботи клубу знайомств КЗНДР, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами всі зацікавлені особи можуть познайомитися в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(40) - 4(43) за 2008 рік;

3) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації з усіх запитань, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону;

4) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – (контактний телефон, сімейний стан - для дописувачів групи «Б» і т.п.). Будьте уважні!

5) Всім членам КЗНДР при газеті «Мета», які бажають придбати на

пам'ять сувенірну атрибутику християнського клубу знайомств – сувенірний прапорець КЗНДР розміром 0,25 x 0,13 см. – потрібно подати про це офіційну заяву листом на ім'я координатора КЗНДР до 30.05.2008 року;

6) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

7) З усіма пропозиціями, запитаннями та побажаннями щодо інформації та її розміщенні в розділі «Клуб знайомств», а також для отримання додаткових бланків «АНКЕТА ДЛЯ ЗГОЛОШЕННЯ» осіб групи «Н» і групи «Б» – звертайтеся до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00).

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору
редакція газети «Мета»
площа св. Юра, 5, м. Львів
Україна, 79000

Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК

«АНКЕТА ДЛЯ ЗГОЛОШЕННЯ» - група «Н»
самотнього (ої) християнина (ки) без сімейного минулого
я розміщення її в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» КЗНДР при газеті «МЕТА»

Ть _____ (1) - Ім'я _____ (2) - Національність _____

(3) - Ріст _____ (4) - Вага _____ (5) - Дата народження (день, місяць, рік) _____
(6) - Природний колір волосся, очей _____ (7) - Стан здоров'я _____
(8) - Шкідливі звички _____ (9) - Віросповідання, конфесія _____
(10) - Основні риси характеру, захоплення, інтереси _____

(11) - Побажання щодо свого майбутнього товариша, супутника у житті _____
(12) - Чи маєте потребу зростати в християнських чеснотах? _____
(13) - Мета знайомства (товариські стосунки, створення сім'ї) потрібне підкреслити _____
(14) - Професія (праця, навчання, інше) _____

(15) - Матеріальна та житлова незалежність _____

(16) - Місце народження та місце проживання (місто, село – їх назва) _____

(17) - Контактний телефон _____

NB! а) в інтересах дописувачів – писати потрібно чітким і виразним почерком;

б) у «Зголошенні» дописувача, розміщеному в розділі газети «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ», деякі пункти заповнюваної анкети буде замінено цифрами, які є у дужках при цьому пункті анкети.

«АНКЕТА ДЛЯ ЗГОЛОШЕННЯ» - група «Б»
самотнього (ої) християнина (ки) із сімейним минулим (особи з офіційним уневаженням
попереднього подружжя Церковним Трибуналом, або вдівці (вдови)) для розміщення її в рубриці
«БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» КЗНДР при газеті «МЕТА»

Стать _____ (1) - Ім'я _____ (2) - Національність _____

(3) - Ріст _____ (4) - Вага _____ (5) - Дата народження (день, місяць, рік) _____
(6) - Природний колір волосся, очей _____ (7) - Стан здоров'я _____
(8) - Шкідливі звички _____ (9) - Віросповідання, конфесія _____

(10) - Основні риси характеру, захоплення, інтереси _____

(11) - Побажання щодо свого майбутнього супутника у житті _____

(12) - Чи маєте потребу зростати в християнських чеснотах? _____

(13) - Тривалість самотнього життя _____

(14) - Сімейний стан: (отримав(ла) церковне уневаження подружжя, вдівець (вдова)) потрібне підкреслити _____

(15) - Інформація про дітей (їх наявність, кількість, вік кожної дитини, стан їхнього здоров'я, захоплення, незалежність) _____

(16) - Професія (чи працюєте на даний час, пенсіонер(ка)) _____

(17) - Матеріальна та житлова незалежність _____

(18) - Місце народження та місце проживання (місто, село – їх назва) _____

(19) - Контактний телефон _____

NB! а) в інтересах дописувачів – писати потрібно чітким і виразним почерком; б) у «Зголошенні» дописувача, розміщеному в розділі газети «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ», деякі пункти заповнюваної анкети буде замінено цифрами, які є у дужках при цьому пункті анкети.

У складні періоди в житті молюся до святого Юди Тадея...

(Лист до редакції "Мети")

Слава Ісусу Христу!

Я – звичайна львівська студентка. Хочу розповісти просту історію – може, для когось вона матиме значення.

Як і більшість із нас, я щодня стикаюся з безліччю дрібних банальних проблем, які, проте, іноді притискають так, що важко дихати і просто не хочеться прокидатися. Це – як рій настирливих комах, від яких розпачливо відбиваєшся, але від цього вони лише ще більше кидаються на тебе, а ти дуже швидко падаєш, виснажений.

Люди шукають виходи. Вони бувають дуже різні. Я належу до тих щасливих людей, які виростили у хорошій сім'ї. Ще змалечку мене водили до церкви, згодом я обрала це свідомо. Я хочу розповісти про одну річ, яка мала велике значення у моєму житті.

Колись моїй мамі якась побожна жіночка порадила у складні періоди в житті молитися до святого Юди Тадея і подарувала дев'ятницю до нього. Все, що я знаю про цього святого, це те, що він був одним із 12 апостолів Ісуса, що його не

Святий Юда Тадей зображений у західній традиції французьким художником Жоржем де Латуром (1593-1652)

слід плутати з Юдою Іскаріотом, і що він написав одне послання, вміщене у Святому Письмі. В дев'ятниці розповідається також про деякі чуда, пов'язані з цим ім'ям. З дитинства я часто зверталася до нього зі своїми дрібними проблемами, вирішення яких хоч і не були явно чудесними, проте мали величезне значення у моєму світі. Він не робив великого чуда один раз, але він ніби був постійно поруч. Саме через нього я простувала і далі просту цим шляхом до Бога. Все, чого я досягла, все, що потребувала, просила у цього святого, і він жодного разу мене не підвів.

Звичайно, у хвилини радості я часто забувала і про найменшу молитву подяки, але у час смутку знову зверталася до нього. Саме як подяку я пишу цей лист, а також задля того, щоби хтось із читачів ще раз упевнився, що проста і наївна

віра у доброго святого ніколи не буває даремною. А ще – не бійтеся просити: Бог є поруч не лише у великих битвах, а й у щоденних сутічках зі злом!

Оксана

ка, 11.07.1983 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 52 кг.; очі – сірі; волосся – руське; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, ніжність, скромність, доброта, порядність; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер-економіст; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-921-47-97.

3) група «Н»: АЛЛА. Українка, греко-католичка, 16.07.1980 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 57 кг.; очі – блакитні; волосся – руське; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, скромність, чесність; захоплення, інтереси: – мрію познайомитися з семінаристом; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – оператор комп'ютерного набору; (16) – м. Стрий, Львівська обл.; контактний телефон: +38-(097)-155-93-93.

4) група «Н»: ВІРА. Українка, греко-католичка, 1961 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 63 кг.; очі – світлі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, ніжність, скромність, щирість; захоплення, інтереси: – природа, квіти, народні пісні, спокійна музика; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – фотограф-портретист, не працюю; (16) – м. Ходорів, Жидачівський р-н, Львівська обл.; контактний телефон: +38-(096)-515-36-84.

5) група «Н»: ОЛЕСЯ. Українка, греко-католичка, 31.05.1988 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 45 кг.; очі – карі; волосся – руське; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність і порядність; захоплення, інтереси: – читання книжок, музика, екстрим; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – студентка; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-427-48-21.

6) група «Б»: ГАЛИНА-МАРІЯ. Українка, греко-като-

личка, вдова, 20.02.1950 р.н.; ріст – 165 см.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний, інвалід II гр., репресія; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна, врівноважена, веселої вдачі, оптимістка; захоплення, інтереси: – кулінарія, господиня, воджу авто, танці, квіти, захоплення природою; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – мед. сестра, не працюю, пенсіонерка; народилася: – Закарпаття; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: у сусідів – 237-20-57.

7) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 16.07.1980 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 60 кг.; очі – сині; волосся – руське; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, щирість; (11) – бути дружиною священника, випускника семінарії; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер; (15) – матер. і житл. незалеж.; (16) – с. Верхня Білка, Пустомитівський р-н; контактний телефон: +38-(099)-413-37-27.

8) група «Н»: КАТЕРИНА. Українка, греко-католичка, 17.07.1985 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – руське; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, співчутливість, чесність, порядність, вірність; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – продавець продуктового магазину; (15) – матер. незалеж.; (16) – м. Львів, Брюховичі; контактний телефон: +38-(097)-347-39-87.

9) група «Н»: НАТАЛІЯ. Українка, греко-католичка, 24.12.1971 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 68 кг.; очі – зелені; волосся – світле; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – доброта, весела вдача, оптимістка; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-533-86-58.

ВІТАННЯ ІМЕННИКІВ КЗНДР!

Поздоровляємо наших дорогих квітневих іменинників:

п. Олександра, координатора КЗНДР, та п. Софію (№17), з днем народження!

Прийміть наші привітання з цієї нагоди і наші найщиріші побажання міцного здоров'я, щастя, творчої наснаги і рясних врожаїв від Вашої праці, всіляких гараздів у житті, вдалого знайомства і створення у любові щасливої християнської сім'ї!

Господнього Вам благословення, ласк, щедрот і любові від Творця нашого!

Творчий колектив редакції газети «МЕТА».

КУДИ ПІТИ В НЕДІЛЮ?

1) Християнський клуб знайомств при храмі Вознесіння Господнього.
Адреса: м. Львів, Левандівка, вул. Широка, 81а, тел.: 267-63-37.
Зустрічі членів клубу проводяться 1 раз в два тижні, в неділю. Початок зустрічі – 15.00 год., в приміщенні «Школи сім'ї», 3-й поверх духовного центру «Під покровом Богородиці».
Дати найближчих зустрічей: 04.05.2008р.; 18.05.2008р.; 01.06.2008р. і т.д.;

2) Християнський клуб знайомств «НАДІЯ» при храмі св. Володимира і Ольги.
Адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 5а, тел.: 64-25-54; 63-67-98.
Зустрічі членів клубу проводяться кожного тижня, в неділю. Початок зустрічі – 16.30 год., в лекційному залі храму в приміщенні катехитичної школи ім. бл. свцм. Миколая Чарнецького.

10) група «Н»: ТАТЬЯНА. Росіянка, православна, 26.09.1944 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – доброта, миролюбна, спокійна, врівноважена, охайна; захоплення, інтереси: – гра на скрипці на рівні любителя; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – пенсіонерка; народилася: – м. Умань, (Черкаська обл.); проживаю: – Херсонська обл., Скадовський р-н, с. Тарасівка – (берег Чорного моря); контактний телефон: 8-(05537) 37-393 – (дом.).

11) група «Б»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 22.10.1960 р.н.; ріст – 153 см.; вага – 76 кг.; очі – карі; волосся – руське; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, порядність; захоплення, інтереси: – природа, музика; (11) – чесність, порядність; (12) – так; (13) – 1,5 року; (14) – вдова; (15) – 2 сини: 25 років та 23 роки, не одружені, працюють; професія: – інженер-хімік; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-957-87-07.

12) група «Б»: ІВАННА. Українка, греко-католичка, 29.05.1950 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, порядність; захоплення, інтереси: – музика, література, кулінарія; (11) – працьовитість, доброта; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – вдова; (15) – донька 26 років, не заміжня. Її захоплення – бісер, народне мистецтво, спорт; професія: – працююча пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: 238-01-51 – дом. тел..

13) група «Н»: ХРИСТИНА. Українка, греко-католичка, 17.07.1981 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – темно-руське; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – скромність, доброта; захоплення, інтереси: – народне мистецтво, спорт; (12) – так; (13) – товариські стосунки; професія: – хімік-лаборант, працюю, знання ПК, тренер з плавання; (15) – житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-856-85-71; 238-01-51 – дом. тел..

14) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 30.10.1965 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 57 кг.; очі – сіро-сині; волосся – русе; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – врівноважена, співчутлива, енергійна; захоплення, інтереси: – музика, спорт, книжки (історичні, детективи); (11) – вирозумілий, чесний, порядний, педантичний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – журналіст; (15) – матеріально незалежна; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(067)-951-91-81.

15) група «Б»: БОГДАНА. Українка, греко-католичка, 07.11.1980 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 54 кг.; очі – голубі; волосся – темно-руське; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – щирість, щедрість, дотримуюсь всіх заповідей Божих; (11) – бути істинним греко-католиком в душі а не на словах; (12) – так; (13) – 2 роки; (14) – уневажнення подружжя – (церковного шлюбу не мала); (15) – син 2,5 роки, здоровий, веселий, чемний і смішний; професія: – тимчасово не працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася – м. Львів, проживаю – м. Городок, Львів. обл.; контактний телефон: +38-(097)-402-34-72.

16) група «Н»: ХРИСТИНА. Українка, греко-католичка, 10.07.1986 р.н.; ріст – 166 см.; вага – 53 кг.; очі – голубі; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – надійність; захоплення, інтереси: – інтерес до всього корисного; (11) – надійність; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – студентка; (16) – Городецький р-н, Львівська обл.; контактний телефон: +38-(067)-452-78-82.

17) група «Н»: СОФІЯ. Українка, греко-католичка, 13.04.1975 р.н.; ріст – 153 см.; вага – 41 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, співчутливість; захоплення, інтереси: – мистецтво, природа; (11) – повне дотримання християнської моралі; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар ЛНМУ ім. Д. Галицького; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(098)-307-13-31.

Стефан КРЕНЦЕР

Біблійна історія створення

НАГАЛЬНІ ПИТАННЯ НАРОДУ БОЖОГО

Поставмо себе на місце народу Ізраїля. Будучи малим народом зі строгою вірою в одного Бога, він живе поміж великими, сильними народами. Вони мають пишний культ, їхні релігії становлять замкнену систему, подають завершений світогляд. Вони дають відповідь на життєві питання. Ізраїльтянин повинен триматись у цьому язичницькому середовищі. Він також повинен дати відповідь на ці питання.

ПИТАННЯ ПРО БОГА ТА ПРО ОБРАННЯ

Бог Ягве є універсальним володарем цілого світу, – так визнає віруючий ізраїльтянин. Чому Він спеціально обрав собі якийсь народ? Буття 12,1-3 оповідає нам про створення цього Божого народу через покликання Авраама: відповідно до цього, народ Ізраїля є Божим народом, бо Бог сам собі готує цей народ, об'являє Себе йому і спеціально веде. Через цей народ Бог хоче поширити благословення між усіма народами. Бог хоче приготувати людям спасіння.

І тут зразу постає друге питання: «Чому Бог повинен або хоче принести людям спасіння? Хіба ми в біді? Ця біда від Бога, чи прийшла у світ звідкись інде?» (Герберт Гаар)

ЗВІДКИ ПРИХОДИТЬ ЗЛО У СВІТ?

Звідки беруться страждання, біль, роздвоєність у людині? Це питання, яке охоплює кожну людину, передусім ту, яка відчуває це лихо на власній шкірі. Віруючому ізраїльтянину було ясно: зло не може бути від Бога. Те, що від Бога – добре, і все, що добре, – від Бога. Це твердження, власне, і коментується у т. зв. Історії сотворення. Воно хоче втлумачити одне: «Бог добрий. Зло не може походити від Бога!» Світло й зорі, суша і море, рослини і тварини, також і людина – все від Бога. Все є добрим – знову й знову наголошує автор історії сотворення. Тому Бог не винен у стражданні і горі, смерті і болю у цьому світі. Це все йде з іншого джерела. Це йде від людини. Це йде від того «ні», сказаного людиною Богові, це йде з гріха.

ЗВІДКИ ПОХОДИТЬ СВІТ?

У намаганні визнати Бога невинним у всьому злі у світі, автор Книги Буття 1-3 водночас дає відповідь на питання: Звідки походить світ? Як ми чули від великого природознавця Блеза Паскаля, природознавство не може дати на це відповіді, а лише філософія або богослов'я.

Виходячи з релігійного знання народу Божого, автор дає відповідь: все походить від Бога. В історії сотворення встановлюється зв'язок від часу патріархів, тобто приблизно від 1750 р. до Р.Х., до прапочатків світу і людини. Недостатньо ж було б розпочинати Святе Письмо з покликання Авраама! Адже кожна мисляча людина спитає: А що було до цього? Історія сотворення та історія гріхопадіння намагаються покрити цей період аж до виникнення світу.

ШЕСТИДНЕВ

Відкріймо Книгу Буття і прочитаємо перший розділ. Ми одразу ж помітимо упорядкування, чіткий розподіл розповіді. Шість разів повторюється майже точно та сама схема: Бог сказав ... сталося ... було добре ... Бог назвав ... був вечір, був ранок: перший ... шостий день.

Якщо придивимось уважніше, то побачимо, що в перші три дні Бог творить три великі простори шляхом розділення різних елементів: світловий простір через розділення світла та темряви; повітряний простір через розділення води над і під небозводом; простір на поверхні Землі через розділення суші і моря. У наступні три дні ці простори будуть наповнені рухомими істотами, світловому простору будуть підпорядковані зорі. Сонце буде панувати над днем, Місяць – над ніччю. Риби і птахи населяють простір, який виник через розділення вод. Третій простір – поверхня Землі – належить земним тваринам і людині.

Автор сотворення світу пише, що Бог створив світ за два рази по три дні. Як автор додумався до числа «три»? Це випадок, чи у побудові своєї історії сотворення він керується іншим планом побудови?

Для ізраїльтянина того часу світ складався з трьох шарів, які лежали один над одним, з трьох поверхів: з підземного світу (шеолу), землі і неба. Ця просторова схема стає для автора історії сотворення часовою схемою, план побудови світу з його трьома шарами – «планом побудови», рихтованням його історії сотворення. Він бере трійку двічі і так приходиться до шестидневу.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

о. Юліан КАТРІЙ,
«Заповіді Божі»

Божі Заповіді – це основа людського щастя на землі. Це також найпевніша заповідь вічного щастя в небі. Та щоб вони дали нам щастя, вдовolenня і спокій серця на землі й запевнили вічне щастя, то треба їх знати, розуміти, любити та зберігати не десь-колись, але щодня через ціле своє життя. Чи багато людей сьогодні знає Божі Заповіді?

В одному коледжі в Америці запитували 83 студентів різних віросповідань щодо їхнього релігійного знання. І який був вислід? Тільки чотири студенти на 83 могли назвати всі десять Божих Заповідей. Загалом могли назвати тільки шість Заповідей. П'ятдесят шість студентів нічого не знали про гріх первородний. Сімдесят не могли назвати чотирьох Євангелістів. Вісім студентів думали, що молитва «Отче наш» – це частина псалмів. Сімдесят чотири не знали сказати, котрі Заповіді назвав Ісус Христос найбільшими. Як Предтечу Ісуса Христа, деякі називали Мойсея або Будду. А всі вони уважали себе за віруючих.

БОЖІ ЗАПОВІДІ Й НАШЕ ЗЕМНЕ ЖИТТЯ

Нема людини на світі, що не бажала б бути щасливою. Молоді й старі, бідні й багаті, вчені й невчені бажать бути щасливими. Та проблема в тому, що загалом людей шукає щастя там, де його нема, і тому його не знаходять. Вони шукають щастя у земних речах, які не в силі зробити людину щасливою. Один Бог може зробити людину щасливою. І з цією метою дав нам десять Заповідей, які мають стояти на сторожі нашого щасливого життя. З десятих Заповідей Господь Бог тільки три застеріг собі, а сім інших призначив для нашого добра. Тож погляньмо коротенько на кожну Заповідь, щоб ми зрозуміли їхнє велике значення для нашого життя.

1-ша Божа Заповідь: «Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене». Ця Заповідь стоїть на сторожі правдивої релігії. Вона наказує почитати тільки єдиного правдивого Бога, а забороняє всяке ідолопоклонство, що є зневагою для Бога і пониженням людської гідності.

2-га Божа Заповідь: «Не взивай на марно імені Господа, Бога Твого». Маючи на увазі Божу величчю і святість, ця Заповідь наказує велику пошану для Його особи, Його імені, Його честі й авторитету. Вона забороняє всяку зневагу Божого імені, чи то в жартах, чи в гніві або прокльонах.

3-тя Божа Заповідь: «Пам'ятай святій день святкувати». Людина, як Боже створіння, зобов'язана віддавати Богові почесьт'ю всяким способом, а головню через святкування неділі і свята, щоб при тім мати також відпочинок від своєї праці.

4-та Божа Заповідь: «Шануй батька твого і матір твою, щоб тобі було добре і щоб ти довго прожив на землі». Господь Бог вимагає пошани не тільки для себе, але і для наших батьків, бо вони, після Бога, наші найбільші добродії. Вони дали нам наше земне життя. За пошану батьків Бог обіцяє своє благословення і довге життя, а за непошану часто карає лихих дітей.

5-та Божа Заповідь: «Не убивай». Людське життя – це цінний дар, Богом нам

БОЖІ ЗАПОВІДІ І НАШЕ ЩАСТЯ ЗЕМНЕ Й ВІЧНЕ

даний. Воно належить до Бога, тому ніхто не має права ані собі, ані іншим його відбирати. Кожна людина має обов'язок дбати про своє життя і своє здоров'я та уникати всього, що шкодило б нашому або наших ближніх здоров'ю.

6-та і 9-та Божі Заповіді: «Не чини перелюбу» – «Не пожадай жінки твого ближнього». Ці дві Заповіді стоять на сторожі чистоти душі й тіла та святости подружжя.

1. Божі Заповіді – дороговказ до неба

При розгалуженні всіх важливіших шляхів є особливі стрілки з написами. Вони показують нам, куди веде якась дорога. Наша дорога до неба позначена небесними стрілками, а ними є Божі Заповіді. Щасливий, хто їх держить, бо певно знайде до вічної мети і спасе свою душу. А нещасний той, хто ці Божі стрілки злегковажить, бо зійде на манівці і пропаде

Гравюра Гюстава Доре (1832-1883) Заповіді Божі.

Вони наказують усяке добровільне уподобання в нечистих думках, словах, поглядах і ділах – зі собою чи іншими. «Хіба не знаєте, – каже св. Апостол Павло, – що ваше тіло – храм святого Духа, який живе у вас?» (I Кор. 6,19).

7-ма і 10-та Божі Заповіді: «Не кради» – «Не пожадай нічого того, що є власністю твого ближнього». Ці Заповіді бережуть наші матеріальні речі: наш дорібок, наш дім, наше майно і власність.

8-ма Божа Заповідь: «Не свідчи фальшиво на твого ближнього». Господь Бог дав нам дар мови, щоб ми могли порозумітись з нашими ближніми. Тож ця Заповідь наказує нам завжди говорити правду і наказує всяке лихе слово чи свідчення, що могло б пошкодити ближньому на його доброму імені і славі.

З цього побіжного перегляду ми ясно бачимо, яке велике значення мають для нас Божі Заповіді. Вони точно і ясно окреслюють наше відношення до Бога, нас самих і наших ближніх. Вони торкаються всіх важливих справ нашого життя – особистого, родинного, суспільного.

БОЖІ ЗАПОВІДІ І НАШЕ ЩАСТЯ ВІЧНЕ

Велике значення мають Божі Заповіді для нашого життя на землі, але ще безмірно більше значення мають вони для нашого вічного щастя в небі. Тому до всіх нас каже Христос: «Як хочеш увійти в життя, додержуй Заповідей».

Німецький філософ Т. Пеш каже: «Наша земля – це чекальня перед нашою подорожжю до позагробового життя. Дуже уважай, щоб ти всім до доброго поїзду».

2. Божі Заповіді – квиток вступу до неба В соціальному житті народів є такі установи чи імпрези, куди можна увійти тільки за особним вступним квитком. Так, напр., без особного квитка не дістанемося ані до кіна, ані до опери, автобуса, поїзда чи літака. В житті людей бувають інколи такі моменти, що такий квиток може рішати навіть про людське життя або смерть. І таким конечним і незаступним квитком до неба є якраз Божі Заповіді. Без них для нікого нема вступу до неба.

Вічне щастя чи нещастя для нікого з нас не є байдужне. У вічності не беруть до уваги особи, ані гроші там нічого не допоможуть.

Про вступ до неба рішає тільки життя за Божими Заповідями тут, на землі. Від нас, отже, залежить наше вічне щастя. Тож уважаймо, щоб ми не явилися перед Богом з порожніми руками. Що тут посіємо, те колись у вічності зберемо. Жиймо так, щоб ми могли по нашій смерті на Божому Суді сказати, як сказав той євангельський юнак на запит Ісуса Христа, чи він зберігає Божі Заповіді: «Все це я зберіг із малку» (Мат. 19,20).

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Кажуть: навіщо та дорога, яка не веде до храму? Тут не йдеться, певна річ, про храм чи церкву як будівлю. Масться на увазі загал вірних, об'єднаних у правдивій вірі під проводом церковної влади, встановленої Ісусом Христом. Більше того – коли говоримо про історію населеного пункту, ніяк не можемо аминити церковної громади. Саме вона займається харитативною діяльністю, шліфує знання та освіту, опікується шкільництвом, стоїть на сторожі моралі. З цього виходить, що кожна людина, приналежна до Церкви, а, отже, і до певної церковної громади, має знати її минуле, жити сучасним.

Борщовичі, – як, зрештою, і кожне село, – мають свою історію, левову частку якої складає історія місцевої церковної громади. На жаль, до сьогоднішнього дня дійшло дуже мало давніх документів, щоб можна було простежити увесь шлях громади. Храми у своїй більшості були дерев'яними і часто горіли, а разом з ними йшли в небуття й цінні для історика матеріали, які тут зберігалися. А ще свою роль зіграла проста людська безалаберність – чимало стародавніх актів знищили самі парафіяни.

Історія села Борщовичі, тобто перша писемна згадка про нього, сягає середини XV століття, а точніше – 1442 року. В цей час Борщовичі належали до королівських земель, які король надавав в оренду шляхтичам. Першу згадку про священника, зафіксовану під 1563 роком, надібуємо в угоді львівського старости Петра Бачного з отцем Олександром, який зобов'язувався замість робіт на фільварку платити 8 гривень у рік. Цей документ цікавий і тим, що підтверджує факт відроблення священниками панщини.

А от у 1508 році, коли селом володів О.Скорута, парафію очолював священник, який займався бджільництвом. За це змушений був платити 13 золотих податку або здавати 130 літрів меду.

Церква в селі була дерев'яна. Вона загоріла у вогні восени 1648 року, коли через Борщовичі проходила кримська орда, яка разом з військом Б.Хмельницького глинянським трактом наступала на Львів.

Після ординського нашестя селу довелося не один рік відновлювати сплюндровану господарку. Честь селянам робить

БОРЩОВИЧІ

те, що насамперед на місці спаленого вони звели новий храм. У 1741 році парафіянами числилося всього 10 родин, а парохом був о. Ярема Сушевський.

З 1752 року село було віддане в оренду Сві Потоцькій. Проживало тут 64 сім'ї. А вже через п'ять років Борщовичі стали власністю сина Є.Потоцької Вінцента.

В акті перевірки парафії від 18 липня 1827 року вказано, що парохом у той час був о. Дольницький. Тоді церква св. Параскевії була дочірньою до церкви в Пикуловичах. Сама борщовицька церква була збудована 1808 року з соснового дерева на дубових підвалинах. Неповдало стояла дзвіниця з трьома дзвонами. А от господарські будівлі були старими і занедбанними.

Отець Дольницький пробув на парафії до 1832 року. Після нього в селі душпастирював о. Василь Крижановський. У 1836 році його змінив о. Людвиг Малецький, який помер у селі 1883 року.

42-річний о. Ілярій Пачовський прийшов на парафію 1884 року. Його батько о. Іван Пачовський очолював протязом 1836-1889 років парафію в селі Солонка. Про смерть матері о. Ілярія сповістила на своїх сторінках газета «Галичанин» за 19 липня 1897 року: «Упокоїлась в Борщовичах на 83 году жизни Марія Пачовська, мати тамошнього приходника о. І.Пачовського, а вдова по настятелю прихода в Солонці». Сам о. Ілярій спричинився до того, що за коштів селян було споруджено нову цегляну дзвіницю.

Наприкінці XIX-го – на початку XX століття ситуація в Пикуловичах, і в Борщовичах була нелепою. Церковна громада на чолі з парохом змушена була воювати на два фронти: боротися як проти латинізації, так і проти радикальних впливів, які ширили в селах ті, що працювали у Львові. До речі, костел у Борщовичах було відкрито у вересні 1898 року.

Весною 1912 року село, особливо центральна його частина, потерпіло від пожежі. Згоріла і церква, тому селяни знову почали збирати кошти на будівництво нового храму. Та невдовзі почалася Перша світова війна, яка завадила будівництву. Але зібрані гроші не пропали даремно – селяни встигли звести дерев'яну каплицю. А ще у тому буремному часі – в 1913 році – помер на 72-му році життя і парох – о. Ілярій Пачовський.

20 вересня 1917 року Консисторія повідомила Намісництво, що о. Андрій Гавришак, дотеперішній вікарій архикафедральний у Львові, цісарсько-королівський курат полковий, одержав канонічну інституцію на парафію Пикуловичі. Від початку війни 1914 року він був приділений як курат польовий до армії і від того обов'язку дотепер не

звільнений з тої причини, що теперішній парох о. В.Глуховецький лишається на своїй посаді.

Отець В.Глуховецький очолював парафію до липня 1918 року. 26 жовтня 1917 року він звертається до Намісництва і до староста про зменшення податку за поточний рік, поскільки була пізня весна, приморозки, а найбільше нашкодив град, який дотла знищив дозріваюче збіжжя. Це письмове прохання пароха завірив печаткою громадський уряд.

З січня 1918 року на парафію був призначений вже згадуваний о. Андрій Гавришак, рукоположений 28 серпня 1904 року. До цього був сотрудником у Луці Малій (повіт Скалат) та в архикафедральному храмі св. Юра у Львові. На парафії в Пикуловичах і Борщовичах трудився 10 років.

Саме за о. Гавришака почався конфлікт з парафіянами з Пикулович, який тривав роками і призвів до того, що священник змушений був залишити парафію. Причиною цього конфлікту стало те, що о. Андрій Гавришак постійно проживав у Борщовичах і вирішив відремонтувати господарські будівлі. Церковна громада Пикулович погодилась на це і вирішила виділити на ці потреби необхідні кошти, але попередила, що робить це востаннє, оскільки є нагальна потреба зробити ремонт парафіяльних будинків у самих Пикуловичах. Священик просив громаду не починати цього ремонту, адже він взявся за будівництво церкви в Борщовичах. При цьому пообіцяв, що тільки-но завершиться зведення церкви, він постарается, щоб у Пикуловичі прислали іншого священника. Але слова свого він не дотримав. Більше того – у 1927 році навіть прибув у Пикуловичі на Йордань. Все це призвело до того, що церковна громада написала скаргу митрополитові з вимогою позбавити о. Гавришака завідування парафією. В іншому випадку грозилися, що перейдуть на римо-католицький обряд. Консисторія прислухалась до скарг парафіян і 15 березня 1928 року на парафію був поставлений о. Василь Оципко.

Сама ж дерев'яна церква Пресвятої Трійці в Борщовичах була зведена 1922 року. У цій церкві о. Оципко душпастирював до 1944 року. Після сумнозвісного Львівського псевдособору 1946 року він не перейшов на православ'я і був арештований. Під час так званої «хрущовської відлиги» йому вдалось виїхати до Польщі, де він і помер. Похований у Кракові.

Богдан ЗАКАЛИК

“БУДЬТЕ СВЯТИМИ, ЯК Я СВЯТИЙ”

В Лазареву суботу відбулась акція «Будьте святыми, як Я святий», в рамках якої молодь Львівської архієпархії відвідала монаші спільноти, що існують на теренах архієпархії, – повідомляє секретар Молодіжної комісії Львівської архієпархії Мар'яна Яртим. Організатором цього заходу була Молодіжна комісія Львівської архієпархії та Комісія в справах монашества Львівської архієпархії. Акція відбувалася в рамках святкування Дня молоді в єпархіях та Року християнського покликання.

Розпочалась мандрівка із храму св. Архистратига Михаїла, де хлопці та дівчата спільно взяли участь у молебні до Пресвятої Богородиці. Відтак хлопці відвідали чоловічі монаші згромадження, а дівчата – жіночі.

Отці-студити влаштували для хлопців невеличке частування та розповіли про свою працю. На пам'ять про свій візит молоді люди отримали свічки із натурального воску, виготовленням яких славляться отці-студити. Дівчата ж свою мандрівку також розпочали від сестер-студиток, які поділилися своїми думками про життя в монастирі та показали гостям свій музей писанок.

Отці-сезезіяни розповіли хлопцям захоплюючі історії про свого засновника Дона Боско, про походження назви згромадження від св. Франциска Салезького та про свою працю із молодими людьми. Поспівати разом була нагода для дівчат у сестер-сезезіянок, які розповіли про свою харизму та подарували дівчатам книжечки про блаженну Лауру Вікунью.

В отців-василіян юнаки мали можливість пообідати та послухати розповіді про історію Чину св. Василія Великого та храму св. Онуфрія. Сестри Чину св. Василія Великого розповіли дівчатам про святого, його сестру св. Макрину, провели екскурс по монастирській обителі та влаштували невеличке частування.

Із своїми блаженними ознайомили юнаків отці-редемптористи, а також провели екскурсію музеєм. У сестер-редемптористок дівчата слухали розповіді про життя згромадження, мали змогу поспілкуватись зі всіма сестрами, слухали пісні та пригощались солодощами.

Останнім пунктом у відвідинах чоловічих монастирів були отці-оріоністи, в яких хлопці переглянули фільм про згромадження та його діяльність.

Про своїх блаженних преподобномучениць с. Олімпію Біду та с. Лаврентію Герасимів розповіли дівчатам сестри святого Йосифа ОПДМ. Сестри-служебниці НДМ розповіли історію життя та провели спільну молитву до блаженної Йосафати Гордашевської. Оглянути монастирські закутки можна було також в сестер Пресвятої Родина. Помолились дівчата спільно із сестрами свщмч. Йосафата та мали нагоду поспілкуватись і розпитати про значення та роль покликання. Сестри Милосердя св. Вінцентія поділились із дівчатами своєю харизмою служіння хворим та немичним.

Для хлопців та дівчат мандрівка монастирями завершилась спільною Вечірнею в Архикафедральному соборі св. Юра, яку очолив Високопреосвященніший Владика Ігор. У своїй проповіді він подякував учасникам та відвідувачам монастирських спільнот, які «радо вирішили посвятити цей день, щоб побачити життя у монастирях». Також Владика Ігор наголосив на тому, що «Бог завжди любить кожну людину, причому любить також і тоді, коли особа попадає у тяжкий гріх, тобто стає не тільки хворою, але й мертвою для Господнього життя... Бог любить нас і зовсім не бажає нас карати; навпаки, Він хоче нам прощати наші великі пров Тарас Гавришко ини та берегти нас від усякого грішного впливу та вічної кари». Тому «ми повинні часто і щиро перепрошувати Господа за наші промахи життя, щоб удостоїтися вічної нагороди у Небесному Царстві», – додав на закінчення проповідник.

Тарас ГАВРИШКО

ЗАПРОШУЄМО

НА СВЯТО УНІВСЬКОЇ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ МАТЕРІ БОЖОЇ

П'ЯТНИЦЯ, 16 ТРАВНЯ

7.00 - Божественна Літургія (церква св. Арх. Михаїла, м. Львів, вул. Винниченка, 22). 9.00 - молодіжна піша проща вирушає від церкви св. Арх. Михаїла до Унева.

СУБОТА, 17 ТРАВНЯ

19.00 — Зустріч молодіжної прощі в Уневі.
21.30 — Вечірня з Литією. На литійних стихирах обхід з Унівською Чудотворною іконою Матері Божої довкола монастиря.

НЕДІЛЯ, 18 ТРАВНЯ

0.00 - Велика Утренья. Підчас Утрени Акафіст до Богородиці, мирування, прикладання до Унівської Чудотворної ікони Матері Божої.
3.30 - Похід зі свічками на Чернечу Гору. Панахида.
4.30 - Акафіст до Пресвятої Богородиці, що в Унівській іконі прославилась.
5.30-Часи.
6.00 - Божественна Літургія. Водосвяття. Читання молитов над хворими.
10.00 - Архирейська Божественна Літургія.

ДОДАТКОВУ ІНФОРМАЦІЮ МОЖНА ОТРИМАТИ ПО ТЕЛ.: (03263) 5 81 21; 8067 277 76 37.
СВЯТОУСПЕНСЬКА УНІВСЬКА ЛАВРА С. УНІВ ПЕРЕМИШЛЯНСЬКИЙ РАЙОН ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСТЬ

ЖИТТЯ СЯТОЇ ГЕНОВЕФИ М҃ЧЕНИЦІ

(Продовження. Початок у № 1/40, за січень 2008)

То такої молитви напилася молока. «О, що за смачний напиток! – сказала. – В моєму житті ще жодна страва мені так не смакувала. О, Боже! Як страшно марнувала я Твої дари, споживаючи смачні страви при столі моїх родичів».

Коли напилася молока, вийшла з печери, назбирала на скелях і старих деревах моху, принесла до ясині і зробила собі та синові вигідне лігвище. Відтак зігнула грубші галузки ялиці над входом до печери, щоб заслонитись від вітру. Збираючи мох, знайшла малу лісочку, оброслу делікатним жовтим і зеленим мохом. Геновефа зломала цю лісочку на дві нерівні частини, зробила собі з цього хрестик.

Нарядивши в сей спосіб своє мешкання, Геновефа стомлено сіла на своє лігвище. Галуззя ялиці закривало майже весь вхід, а лань своїм диханням зігрівала печеру. Геновефа дуже втішилася і дякувала сердечно Господеві за щасливий рятунок з темної в'язниці і за те, що дав їй захист перед даремною пристрастю Голя.

Мимоволі спало їй на думку, що буде змушена перенести ще не одну прикрість, але, глянувши па хрестик, гаряче помолилася: «О, найдорожчий Спасителю, що з любові до людей умер на хресті. Цей малий хрестик буде мені завжди нагадувати Твоє милосердя. Відтепер буду вести в цій безлюдній пуці самітне життя. За твоїм прикладом буду нести хрест, молячись: Отче! Нехай ся стане Твоя воля». По сій молитві заснула твердим сном.

СУМНЕ ЖИТТЯ ГЕНОВЕФИ НА ПУЦІ

Відтоді жила Геновефа на пуці, як справедлива пустельниця. Минула зима, минуло літо і знову прийшла суворя зима, а в житті Геновефи не було жодної зміни.

Під час літньої спеки сиділа тільки в глухих скелях, по чуючи нічого, крім стукоту дятла, під час довгих осінніх вечорів сиділа в понурій мовчанці, а зимою – дивилася на навали снігу. Коли морозний вітер завіював аж до її глухого захисту, тоді відзивалося у серці бажання побачити бодай ще раз у житті дорогих родичів або любого мужа. Тоді мимоволі виривалася з її серця думка: «Якими щасливими є люди, котрі живуть у товаристві, можуть собі взаємно

допомагати і ділитися з другими щастям і нещастям!» Але кожен раз думка зверталася до Бога. «Попри все, – говорила щодня, – більше щастя має той, хто може з Тобою розмовляти. Як мене це тішить, що можу кожної хвилині говорити з Тобою, Тобі відчинити своє серце і всі мої терпіння принести Тобі в офіру».

Хоч і дуже багато часу витрачалося на шукання і копання корінців, проте в часи довгих вечорів багато годин пересиджувала бездільно. Тоді не раз говорила до себе: «Коли б мала спиці і пряжу, як приємно минали б мені довгі вечори, і я прибрала б мого сина в потрібний одяг! Якими нерозважливими є ті люди, котрі нарікають на працю, тому що і найважча робота є солодкою для того, хто сидить довгий час бездільно».

Часто бажала мати якусь побожну книгу, але тому, що це було неможливим, потішала себе: «Прецінь всі діла, які мене тут оточують, є великою книгою природи, яку Ти списав, Всемогутній Боже!»

Найменший хробак, найдрібніший цвіт радував її дуже, бо в кожній речі бачила свідчення мудрости Бога. Коли дивилася на різноманітні квіти, що прикрашали цю малу долину, говорила звичайно: «І ви, гарні квіти, є для мене запорукою, що Господь Бог не забуває мене. Він зсилає нам ці гарні незабудки в доказ, що не забуває про нас. Такі квіти показував Ісус Христос, коли говорив: «Дивіться! Се є квіти, які не працюють і не прядуть, а виглядають краще, ніж Соломон. Якщо Отець Небесний убрав так красно пільну траву, то мав би забути про вас, маловірних?» О, не хочу бути маловірною! Хоч тепер не можу прясти, проте не боюся за свою будучність».

Влітку, коли під час спеки черпала з ближнього джерела воду, говорила: «Чим є це джерело для моїх уст, тим є для моєї душі Твоя наука, бо Ти сказав: «Хто є спрагнений, нехай прийде до мене і п'є, і вода, яку вам дам, стане джерелом вічного життя». І, справді, це невичерпне джерело, яке наповнює мене розкішшю і надає мені відваги, коли упадаю під тягарем нещастя».

Часто пригадувала собі оті слова Ісуса Христа: «Хто слухає Моїх слів, сей є подібний до розумного чоловіка, котрий ставить свій дім на твердій основі». Тому і я, нещасна Геновефа, – роздумувала собі, – бажано збудувати своє спасіння на Твоїх святих словах, у яких навіть терня варте уваги: «Не можна з тернями збирати важкі грона. Добре дерево родить добрі овочі, але дерево зле видає злі овочі». Тому я завжди хочу бути тим добрим деревом і робити лише добрі діла, а не хочу бути подібною до терня, яке, колячи, відстрашує від себе перехожих». Отже, і сонце, і птахи, і квіти, і джерело, і навіть терня нагадували їй слова Ісуса Христа, даючи їй спасенну яву, в котрій знаходила потіху і полегшення у своїх терпіннях.

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Початковий період становлення християнства України-Русі був багато в чому пов'язаний з ім'ям святого Папи. Князь Володимир, повертаючись на батьківщину після взяття Херсонесу в 988 р., привіз із собою до Києва безліч предметів культу та реліквій, серед яких була і частина мощей св. Климента — «всечесна голова» святого.

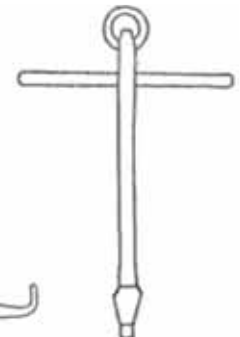
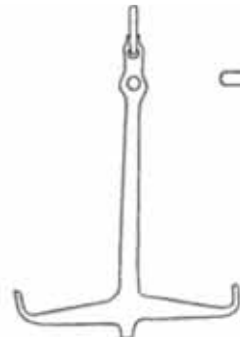
Побудувавши в Києві перший державний християнський храм — Десятинну церкву, князь Володимир саме у ній поклав ці мощі. Відтоді Десятинна церква отримала свою офіційну назву — церква святого Климента. За його задумом, положення мощей святого Папи в Києві повинне було підкреслити святість столиці нової християнської держави, освяченої молитвами учня св. апостола Петра.

Св. Климент надзвичайно високо шанувався в Київській Русі в перші десятиліття після її християнізації. Це пов'язано з тим, що князь Володимир — очевидно, з міркувань більшої незалежності від Візантії — укомплектував новий київський клир не з константинопольських, а саме із херсонеських священиків, у яких св.

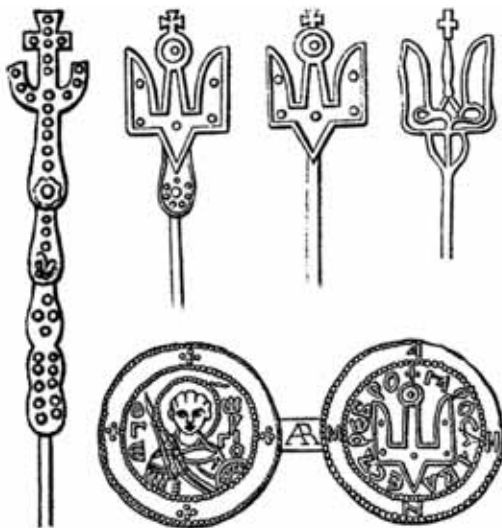

Уривок з неопублікованого історичного журналістського дослідження «Україна під знаком святого Климента»

1. Базиліка св. Климента у Римі. Мозаїчне зображення Апостола Петра разом з послідовником св. Папою Климентом, який тримає в лівій руці — якір (котвицю) як символ віри, з яким він отримав вічне життя під час страти у Козачій бухті у Херсонесі. (Християнська символика віри: Церква — корабель, ковчег. Його береже під час бурі якір, — не дає розбитися на камені і потрапити на мілізну. Так віра у спасіння во Христі рятує вірних Його Церкви.)

2. Тут надаємо різновиди стилізованої святоклиментівської котвиці-тризуба, які дошли до нас з володимирових часів Київської Русі-України.

Климент займав першорядне місце в плеяді святих заступників Церкви. Цілоком природно, що херсонеські священнослужителі залучили до культу св. Папи і свою слов'янську паству на Дніпрі. Храми в ім'я св. Папи Климента будувалися в різних кінцях Київської держави, навіть у віддале-

них північних областях (наприклад, на Ладозі). Культ св. Климента використовувався для встановлення незалежності Церкви у Русі-Україні, коли східнослов'янські християни відстоювали перед Константинополем своє право на церковну самостійність і самобутність.

Східними слов'янами написано не менше п'яти оригінальних творів про св. Климента. У Київській Русі створювалися літописи про папу-мученика, найзначнішим з яких є «Слово на відновлення Десятинної церкви» (XI століття). У цій літературній пам'ятці автор виступає проти перебільшення ролі Константинополя у становленні в Русі-Україні християнства. Він відстоює точку зору, що Русь-Україна має власного небесного заступника — св. Климента Римського, спадкоємця святого апостола Петра.

Крім того, князь Володимир приймав за державний герб Київської

держави особистий символ св. Климента-папи — якір (котвицю), з яким цей святий віддав життя за Христа. Через роки китвиця була стилізована у сучасний герб України — тризуб. У чеській нумізматі існує такий термін як «Святоклиментівська котвиця», а на старовинних чеських монетах є зображення якорів. Виявляється, що у катедральному храмі Чехії — Свято-Вітвіцькому соборі — теж зберігається реліквія святого Климента. Як вона потрапила туди: чи через святих Кирила і Методія, чи, може, згодом з Києва — невідомо. Так чи інакше, та на чеських монетах є зображення власне «святоклиментівської котвиці». Цей символ Климента і Папи Римського не став державним гербом Чехії лише через те, що чехи вже мали власний державний герб. Тож треба відзначити, що Київська держава єдина у світі у X-XI століттях мала християнський герб.

У наступні століття традиція закріпила роль основного заступника України-Русі за св. апостолом Андрієм, однак шанування східними слов'янами (і західного, і східного обрядів) св. Папи Климента триває й донині і з великими урочистостями.

В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ,
часопис Львівської Архиепархії
УГКЦ «Мета»,

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Вітаємо Ювілярів! У ТРАВНІ СВЯТКУЮТЬ ЮВІЛЕЇ:

30-річчя священства — о. Іван Кащук (25.05)
25-річчя священства — о. Олексій Васьків (09.05)
20-річчя священства — о. Анатолій Дуда-Квасняк (28.05)
15-річчя священства — о. Микола Шевчук (27.05)

85-річчя уродин — о. Петро Кушнерик (03.05)
55-річчя уродин — о. Олег Зубик (18.05)
40-річчя уродин — о. Микола Шевчук (18.05)
35-річчя уродин — о. Андрій Кендзьор (20.05)
35-річчя уродин — о. Зіновій Боднар (29.05)
35-річчя уродин — о. Андрій Дубан (30.05)
35-річчя уродин — о. Володимир Волошин (31.05)